Registered M. 916.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஹு ஆனிமீ [ஸஞ்சிகை 5.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 141.

2. தத்வ விசாரம்
பத்ராதிபர் ... ... 148.

3. ஸ்ரீ அஹோபில மாஹாத்ம்யம்
ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிஂஹாசார்யர் ... ... 154.

4. ஸ்ரீமதஹோபில நரஸிஂஹன் விஷயம்
உ. ப்ரஹ்லாதசரித்திரம்
பத்ராதிபர் ... ... 160.

5. ஸந்த்யா வந்தந பாஷ்யம்
ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிஂஹாசார்யர் ... ... 169.

5. கடிதங்கள் ... ... 180.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

Vol. 4—No. 5.

June 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor**, Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager**, the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, பல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, சித்தூர், சித்தூர்ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஶேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த௵ ஆனி௴ [ஸஞ்சிகை 5.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

மதஸம்பந்தமான உபந்யாஸங்கள். லண்டன் நகரத்தில் ச்ரேஷ்டமானதோர் ஆலயமெனப்படும் ஸெண்ட் பால்ஸ் கெதீட்ரலில், டீன் இஞ்ஜ் என்னும் கிறிஸ்தவ போதகாசார்யர் ஒருவர் சென்ற மே மாஸம் 2-ம் தேதி உபந்யாஸம் செய்கையில், ஸ்வமதத்தில் அறியவேண்டியதாக ஏற்பட்ட அர்த்தசதுஷ்டயங்கள், மரணம், தீர்மாநம், மேலுலகம், நரகம் என்றும், இவற்றைப்பற்றி ப்ரஸங்கித்தால் கேட்போர் அநாதரவு செய்கின்றார்கள் என்றும், அன்றன்று உழைத்து வயிறு வளர்ப்போர்க்கு மேற்சொன்ன அர்த்தங்களில் பற்றில்லையென்றும், ஐஹிகமான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசினால் கேட்பதற்கு இசைகின்றார்கள் என்றும், வேலைசெய்பவன் இவ்வுலகில் யாவரும் ஸமமான உபபத்தியைக் கைக்கொண்டு ஸுகாநுபவத்தையடையக் கூடிய காலத்தை ப்ரதீக்ஷித்து, அதையே வானுலகாக எண்ணு

கின்றான் என்றும், பொய்யானதோருலகில் மனிதர் தாம் இறந்த பின்னர் பணம் வாங்கக்கூடிய வாக்குறுதி கண்டெழுதிய கடுதாசிகளைப் பாதிரிமார் தங்களுக்கீந்து தம்மைச் சும்மாவிருக்க விரும்புகின்றார் என வேலைசெய்து ஜீவிப்போர் நினைக்கின்றார்கள் என்றும், இறந்தபின் ஜீவர்கள் இருக்கிறாரென்பது பாதிரிமார்க்கு லாபகரமான ஓர் மோசமான நம்பிக்கையாதலால் ஆகாசத்தில் பாதிரிமார் ஏற்படுத்திய பாங்கி பணம் தாராது, இப்போதே ரொக்கம் தாருமென அவர்கள் சொல்கின்றார் என்றும், இப்படித் தம் மதத்தை உபதேசித்தால் மதம் கேவலம் கட்டுக்கதையாய் முடியுமென்றும், வானுலகென்பது தேவனும் அவன் தூதரும் வசிக்கும் ஓரிடம் என்றும், அவ்விடம் நல்லோர் இறந்த பின்னரோ தீர்மான நாளின் பிறகோ போவார் என்றும் அங்கே அவர் செய்த நன்மைக்கும் தீமைக்கும் பலன்பெறுவார் என்றும் இவ்விதமாக ஸாதாரண ஜனங்கள் பாதிரிமார் போதனையைப்பற்றி அபிப்ராயப் படுகின்றார்கள் என்றும், இத்தகைய யோசனைகளை அவர்களுக்குத் தெரிந்த ககோள சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அவர் நம்புகின்றாரில்லை என்றும், ஆனபடியால் பகு பாதிரிமார் வானுலகைப்பற்றி ஜனங்களிடம் பேசுகின்றாரில்லை என்றும் இவ்விதமாய் உபந்யஸித்தார். மில்டன் கவி மொழிந்த வண்ணமும், பைபில் புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்ட வண்ணமும், ஆறாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் ஆறுநாள்களுக்குள் ஜகத்தானது சூந்யத்தினின்று நிர்மிக்கப்பட்டதென்றும், முதல் மனிதனும் ஸ்த்ரீயும் சும்மாய்ப் பிழைக்காமல், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் ஜ்ஞானத்தை வேண்டினாரென்றும், ஓர் பிசாசு பாம்பென அவரிடம் சென்று அவரை இவ்விதம் ஆசைகொள்ளும்படி வஞ்சித்ததெனவும், தேவன் அவர்மீது கோபித்து, அவர்க்கும் அவர் மூலமாக ஜநிக்கும் மனிதர்க்கும் துக்கமும் மரணமும் தந்தானென்றும், பின் பிறந்தோர்க்கெல்லாம் பிறக்குங்கால் தேவன் உயிரளித்தானென்றும், இவரில் கிறிஸ்துவால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர் நீடித்தவானுலகும், மற்றோர் நிலைத்த நரகமும் அடைவார் என்றும், அதுவும் உலகெல்லாம் நசித்தபிறகு தீர்மான தினத்தினன்று ஏற்படுமென்றும், அந்த நாளில் புதைக்கப்பட்ட

சவங்களெல்லாம் அவற்றின் உயிருடன் கிளம்பி தேவன்முன் செல்லுமென்றும், இவ்வாறாகக் கிறிஸ்தவர்க்காக வந்த மற்றைய அர்த்தங்களையும் ஏன் போதகாசார்யர் மறந்தாரோ தெரியவில்லை. இவற்றுள் யாதொன்றும் வேலைசெய்து உண்பவன் அறிவுக்கு எட்டாததன்று. முதல் மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு உண்டான பிறகு தேவனிடம் அவனுக்கு விச்வாஸம் குன்றியதுபோல, இங்கிலாந்தில் ஸாமாந்ய ஜநங்களும் பகுத்தறிவையடைந்து, பாதிரிமார் லோகாந்தரவிஷயங்களைச் சொன்னால் அவற்றைக் கட்டுக்கதைகளாக நினைக்கின்றார்கள் போலும். ஒரு ரூபாய் கூலியை இரண்டாக்கவும், தங்கட்கும் தம்சுற்றத்தோர்க்கும், குறைவின்றி உண்டியும், பாநமும், உடையும் உண்டாகும்படிக்கும் உபாயங்கள் சொன்னால் கேட்கின்றார்கள். இஃதிருக்கட்டும்.

* * * *

கானன் ப்ரேளன் எனும் மற்றொரு பாதிரி, நம் தேசத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்தின் அபிவ்ருத்தியைப்பற்றிப் பேசுமிடம், ஜாதி வர்ணம் முதலானவற்றால் அதற்கு ஏற்பட்ட ப்ரதிபந்தகங்களைத் திரஸ்கரித்து,பாதிரிமார் பயமற்று நிற்கின்றார்களென்றும்,இந்தியாவில் ஸ்வதேசாபிமாந ஸம்பந்தமாயுண்டாயிருக்கும் யோசனைகள், கிறிஸ்தவமதம் அதிமகிமையுடன் உடனுக்குடனே சிறிதுகாலம் விளம்பித்தோ எல்லாவற்றையும் கைக்கொள்வதற்கு உபகாரமாகுமென்றும் பேசினாராம். அப்போது அங்கே வந்திருந்த முன் பம்பாயில் கவர்னராயிருந்த ஸைடன்ஹாம் ப்ரபுவானவர் கிறிஸ்தவ குணங்களும்,ஐரோப்பிய நடவடிக்கைகட்கு ஆதாரமான சித்தவ்ருத்தியும் இந்தியாவிலிருக்கும் கோடிஸங்க்யையான ஜநங்களை வ்யாபிக்கு முன் இந்திய நாட்டினர் ஓர் தேசத்தினர் ஆக மாட்டார் என்றனராம்.

* * * *

இது இப்படியிருக்க, இந்த மாஸம் 8-ம் தேதி கச்சிமாநகரில் கூடிய ஜில்லா ஜநஸங்கத்தில் அக்ரஸாநம் வஹித்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ எஸ். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் அவர்கள், அந்த ஸங்கம் லௌகிக

ஸங்கமாயிருந்தபோதிலும், தமது உபஸம்ஹார ரூபமான உபந்யாஸத்தில் கிஞ்சித் மதஸம்பந்தமாக ஸம்பாஷித்தனர். அப்போது இந்நாட்டின்கண் பின்னோர்காலத்தில், க்ருஷ்ண புத்த ராம க்ரைஸ்ட் என்பவரைக் காட்டிலும் மிக்கோனொருவன் ஜநித்து இந்நாட்டின்கண்ணுள்ள மதங்களை ஒற்றுமைப்படுத்தப் போகிறானெனத் தமது ப்ரத்யயத்தை வெளிப்படுத்தினர். மத பேதங்களையிட்டு நம்மவர் பரஸ்பரம் ஸ்நேஹம் குன்றாமலிருக்க வேண்டுமென யாம் பலமுறை மொழிந்ததையும் அவர் ஸங்கத்தினர்முன் கூறியிருக்கின்றார். ஆனால் கடவுள்தவிர கிறிஸ்துவைக்காட்டிலும் மேற்பட்டஜீவனைக் கிறிஸ்தவர் ஒப்புவாரில்லை. பௌத்தரோ, புத்தன் ஸர்வார்த்தஸித்தனென்றும் அவனிலும் மிக்கோன் இரானென்றும் சொல்லுவார். கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பரதத்வம் இல்லையென்பார் ப்ராயேண ஹிந்து மதத்தினர். ராமனைப்பற்றியும் அப்படியே என்கின்றார். ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் என்று கிருஷ்ணனைப்பற்றிப் பாரதத்திலும், பவாந் நாராயணோ தேவ:, ஸீதா லக்ஷ்மீர்பவாந்விஷ்ணு:, தம்ஸநேத்ராவஸம்வீதம் நாராயணஸநாதநம், என்று ராமனைப் பற்றி ராமாயணத்திலும் இருக்கிறபடியை யோசித்தால், கடவுளிலும் நான் அதிகம் என்னும்படி யார் இங்கே வரப்போகின்றனரோ, வந்தால் யார் அவரை நம்புவார்களோ, நம்பினால் எவ்விதம் பரஸ்பரம் பலவிதம் பேதிக்கும் மதங்களை அவர் ஒன்றாக்குவரோ, இவற்றை நாம் சிந்திக்கவும் திறனற்றிருக்கின்றோம். மஹாபுத்திமானாக ஜநித்து, மிக்கக்கற்று, மிக்கவுணர்ந்து, தனது ஆத்ம ஸம்ஸ்காரத்தைப் பரோபகாரார்த்தம் விநியோகிக்க நிச்சயித்திருக்கும் அக்கனவான் சொன்னதை விபரீதமாய் வெளியிட்டிருக்கலாமென்று நாம் எண்ணுகின்றோம்.

*   *   *   *

ஆகிலும் இவ்விதமாகப் புத்திபேதங்களை ஜநங்கள்கொண்டிருப்பதை நோக்க, கலஹோத்பத ஸம்ஸக்தம் விபரீதமிதம்

ஜமசு, எனும் வசநம் ஸ்மரிக்கவேண்டியதாகின்றது. கிறிஸ்தவ மதம் யூதஜாதியார் மதத்தை ஆச்ரயித்துவந்ததாகையால் அவர் நம்பவேண்டிய விஷயங்கள் மேலே நாம் விவரித்தபடியே இருக்கின்றன. அவற்றுள் பாமரர் அறியக்கூடாதது ஒன்றுமில்லை. கொஞ்சம் ஹேதுவாதம் செய்வாராகில் ஒருவிஷயமும் நிலைக்காது. ஒருவுன் தனக்கு ஜந்மம் உண்டாவானேன் என்றாலும், ஜந்ம காலத்தில் பாபஸம்பந்தம் நேர்வானேன் என்றாலும், ஆதிமத்தான ஜீவனுக்கு வானுலகிலோ நரகத்திலோ அந்தமின்றி இருத்தல் நேர்வதேன் என்றாலும், ஒருவன் மரிக்க மற்றொருவன் பாபத்தினின்று மோக்ஷமடைவானேன் என்றாலும், ஸம்யக் தர்க்காநுக்ரஹீத ந்யாயத்தால் ஸமாதாநம் பிறக்காதென்பதும், எப்படி ஸமாதாநம் நேர்ந்தாலும், ஈச்வரனுடைய தயாசூந்யதையும் பக்ஷபாததையும் அநிவார்யம் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். கொஞ்சமேனும் பதார்த்தவிஷயமாயும், ஜகத்தின் அமைப்பைக்குறித்தும் ஒருவனுக்கு விவேகம் உத்பந்நமானல், பாதிரிமார் சொல்லும் விஷயங்களில் ப்ரத்யயம் உண்டாவது அரிது. கிறிஸ்துவின் செய்கை சொற்கள் இவற்றைப்பற்றித் தான் திரும்பத்திரும்ப முறையிட வேண்டியதாகும். சொற்கள் ஆதரிக்கத் தக்கனவே; ஆனாலும் அவற்றுள் ஒன்றுகூட அவர்க்குமுன் சொல்லப்படவில்லையென வொண்ணாது. புத்தரும் மற்றோரும் இவற்றையெல்லாம் முன்னமே வெளியிட்டாரென்பது யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷயம். கிறிஸ்துவின் செய்கைகள் என்றால் ஸமுதாயமாக அவை பூததயையைத்தொட்டு உண்டாயிருக்கவேண்டும். பூததயையடியாகவந்த நடவடிக்கைகள் கிறிஸ்துவினிடத்திற்காட்டிலும் புத்தரிடம் மிக்க விளங்குகின்றன. ராஜ்யம், செல்வம், மனைவி, புத்ரன், போகம், ஸுகம் முதலானவைகளைப் புத்தர் மிகுதியாக வடைந்திருந்தும் லோக ஹிதத்தின் பொருட்டு யாவற்றையும் துறந்தார். இவற்றுள் யாதும் கிறிஸ்து துறக்கப்பிறந்திலர். புத்தரைக் காட்டிலும் கிறிஸ்து ஈச்வரன் உண்டென்றும் அவனிடம் நாம் பக்திசெய்யவேண்டும் என்றும் போதித்திருக்கிறார். கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் புகழ்தலால் கேட்பவர்க்கு வரும் பயன் என்ன? ஆகாயத்தில்

பறக்கும் பறவைகள் மறுநாள் உணவைப்பற்றிச் சிந்தியாது வர்த்திக்கும்வண்ணம் தன்னை வழிபடுவோர் இருக்கவேண்டு மென்றுரே; வலது கன்னத்தில் அடித்தால் இடது கன்னத்தைக் காட்டச்சொன்னுரே; மேல்துணியைப்பறித்தால் அடித்துணியை யும் கொடுக்கச் சொன்னுரே; முன்றுன்னைக் காய்வானை நேசி யென்றும், தீமைசெய்பவர்க்கு நன்மைசெய்யென்றும் சொன் னுரே; ஒட்டகம் ஊசியின் த்வாரத்தில் நுழைந்து புறப்பட்டா லும் புறப்படும், தநமுள்ளோன் வானுலகை யடையமாட்டான் என்றனரே; இவற்றுள் ஓர் அணுவாகிலும் அவர் மதத்தைச் சார்ந்த ஐரோப்பியதேசத்தார் நடத்தையில் காட்டுகின்றனரோ? கிறிஸ்து வின் சொற்களை ஆதரித்துத்தானே, உலகத்தின் ராஜ்யமும் செல்வமும் அவருடையதாயிற்று? கிறிஸ்துவின் சொற்களை ஆதரித்துத்தானே நம்மவரைத் தென்ஆப்ரிக்கா, ஆஸ்ட்ரேலியா, அமெரிக்கா முதலான கண்டங்களில் கிட்டவரவொட்டாமல் தடுக்கின்றனர்? கிறிஸ்துவின் சொற்களை இவரைக் காட்டிலும் அவர்மதத்தைச் சாராத நம்நாட்டினர் ஆதரிக்கின்றுரென்பது விளங்கவில்லையா? அந்யதேசத்தார் நம்தேசத்தில் வரவும் நம்முள் பலர் கபோதத்தின் கதையில் கண்டபடி நடந்ததில்லையா?

* * * *

இது இப்படியிருக்க, தந்நாட்டிலுள்ள கிறிஸ்தவரெனப் பெயர் தரித்தவரை, பேரில் மாத்ரமின்றிச் செயலிலும் அப்படி யிருக்கச்சொல்வதைவிட்டு,நாம் உத்க்ருஷ்ட தர்மநஸ்தராயிருக்க, நமக்கு அதையும் போக்கி, தம் நாட்டார்க்குள்ள குற்றங்களைக் கொண்டுவிட யத்நிப்பது நன்றன்றே. பணக்காரன் யாவற்றை யும் ஸாதிப்பவன்; ராஜ்யபலமுள்ளவனும் பிடித்ததை முடிப்பன்; இவ்விரண்டும் கிறிஸ்தவர்க்கு உண்டு. உலகில் ராஜ்யமும் செல் வமும் அவரைச் சேர்ந்தன. அவர் எதை எண்ணினுலும் முடிக்க வல்லவர். நூதந மதப்ரவேசத்தால் பிழைப்பதற்கு அநுகூலம் உண்டாகும் என்று தோன்றினுல் வயிற்றின் கொடுமையால் கிறிஸ்தவராகத்தக்கவர் நம் நாட்டில் பலருண்டு. இங்கிலாந்தில் தாழ் குலத்தினர், அதாவது, வேலை செய்து பிழைப் போர்க்குக் கிறிஸ்தவமதம் பித்தோபஹதனுக்குப் பால்போலிருந்தாலும், இந் நாட்டில் வேலைசெய்து பிழைப்போனுடைய ஒரு குடும்பம் பத்து ரூபாய்க்குள் வாழுமாதலால், அதை ஸுலபமாய்த் தரவல்ல

பாதிரிமார் தாழ் குலத்தாரைக் கூட்டம் கூட்டமாகத் தம்மதத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடும். இன்னும் அவர்கள் துரைகளறிந்த துரைகளாதலால், ஐஹிகத்திலும் பலவித ஸாதகங்கள் அவரால் உண்டாகுமெனத் தாழ்குலத்தினர் நினைக்கவும் இசையும்.

*　　*　　*　　*

ஆனால், ஐரோப்பாவில் கற்றோரிலும், கற்றுணர்ந்தோரிலும் பலர், ஸ்வமதத்தின் கதைகள் விச்வாஸார்ஹமாயிராவிடினும், ஸமுதாயமாக அதன் சீரெல்லாம் தூக்கிச் சிறுமை புறங்காத்து அவற்றை ஆதரிக்கின்றனர். மதத்தின் உண்மைகள் மனிதர்மூலமாக ப்ரகாசத்தை யடையவேண்டி யிருப்பதாலும், மனிதர்க்குள் குற்றங்கள் என்றும் இருப்பதாலும், மதத்தில் விச்வாஸார்ஹமாகும் மானிடாம்சங்கள் (Human elements) விலக்கக்கூடியவை யல்லவென்று விச்வாஸார்ஹமாகும் அம்சங்களை எடுத்துக் கொண்டு, மொத்தமாக தாம் பிறந்தடைந்த மதத்தை யாதரிக்கின்றார்கள். இந்நாட்டின்கண் கற்றோரிலும் கற்றுணர்ந்தோரிலும் பலர் இதற்கு விபரீதமாக நடக்கக்காண்கின்றோம். ப்ராயேண ஐரோப்பிய வித்வான்களுள் பலர் தமது புத்தி ஸம்ஸ்காரங்களை அந்யர்களுடைய கொள்கைகளையும் ஆசாரங்களையும் பராமர்சிப்பதில் தாராளமாக ப்ரயோகிக்கின்றார்; 6000 வருடங்களுக்கு முன் ப்ரபஞ்சம் உண்டானதாகச் சொல்லும் ஸ்வமதவிமர்சையில் செலுத்துவாரில்லை. ஈத்ருசக் குறைவுகளை மாக்ஸ்மில்லரெனும் ஸம்ஸ்க்ருத வித்வானிடம் மிக்கக்கண்டோம். ஸம்ஸ்க்ருத வித்வான் எனப்பெயர்கொண்ட ஒவ்வொரு ஐரோப்பியரும் இவ்வண்ணமே நிற்கின்றார். மானிடாம்சங்கள் தம்மதத்திற்குத் துணையாவது போல நம்மதத்துக்குத் துணையாவது வழக்கமில்லை. ஆனால் நம்முள் கற்றவர் பலர் அவர் போலவே ஸ்வமத விஷயத்தில் நடவாதது ஏன் என்றாலோ, அது அவர் குற்றமன்று; ஸம்ஸர்க்கதோஷம். இளமைப்பருவத்தில் ஸம்ஸர்க்கத்தின் குண தோஷங்கள் சீக்ரமாகப் பற்றுகின்றன. பிள்ளைகளை அந்யதேசத்தாரிடம் அனுப்பி, அவர்படிப்பில் வளரச்செய்து, ஸ்வமதத்தின் வாஸனையை அவர் அடையாத நிலைமையிலிருத்திப் பின்னர் அவர் இங்ஙனம் போயினரே என்று துக்கித்தல் கண்கெட்டபின் ஸூர்ய நமஸ்காரத்தைச் சிந்திப்பதொக்கும்.

14-8

தத்வ விசாரம். *

ஜகத்திலிருக்கப்பட்ட ஸர்வரூபமும் பகவானுடைய சக்திகளின் யோகத்தால் ஏற்பட்ட காரணத்தாலும், ஸர்வத்துக்கும் அவன் ஆதாரனுகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் இருப்பதாலும், ஜகத்தும் அதிலுள்ள யாவும் அவனென்றே வ்யவஹரிப்பதுண்டு. சுத்த ஜீவன்களுக்கு ஆகாரம் ஒன்றேயானபடியால், ஜீவகோடிகளை யெல்லாம் ஸமமாகவும் பார்க்கவேண்டும். இந்த வ்யவஹாரத்தை ஜடபரதர் ஸௌவீரராஜனுக்கு உபதேசித்த வண்ணம் ஆசார்யர்கள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பதுண்டு. "தயா ஸுவேஷ்யஹுஜ்ஜு தத்வ்யாத்3ஸிவபாவாம்யவ: । ஹவஸவஹுமதம் ஜாநநு ஆத்3மாநம் ஸவநீவதெ ॥ ஸிதநீலாதி3பே4தே3ந யதை2கம் த்3ருஶ்யதே நப4: । ப்4ராந்ததி3ருஷ்டிபி4ராத்மாபி ததை2க: ஸந் ப்ருத2க் ப்ருத2க் ॥ ஏக: ஸமஸ்தம் யதி3ஹாஸ்தி கிஞ்சித் தத3ச்யுதோ நாஸ்தி பரம் ததோ(அ)ந்யத் । ஸோ(அ)ஹம் ஸ ச த்வம் ஸ ச ஸர்வமேதத் ஆத்மஸ்வரூபம் த்யஜ பே4த3மோஹம் । இதீரிதஸ்தேந ஸ ராஜவர்யஸ் தத்யாஜ பே4த3ம் பரமார்த2த்3ருஷ்டி: ॥" [ஓ தர்மம் அறிந்த ராஜனே! நீயும் அப்படியே ஜீவாத்மாவை ஸர்வ சரீரங்களிலும் இருப்பவனுக அறிந்து, உன் விஷயமாகவும் பகைவர் விஷயமாகவும் பந்துக்கள் விஷயமாகவும் ஸமமாக இரு. (வர்ணமற்ற) ஒரே ஆகாசமானது சில இடங்களில் வெளுத்ததாயும் மற்ற இடங்களில் கறுத்ததாயும் எப்படிப் பேதமாகப் புலப்படுகிறதோ, அப்படியே ப்ரமிக்கின்ற த்ருஷ்டியுடன் கூடினவர்களால் ஏகரூபத்தையுடைய ஜீவாத்மாவும் வெவ்வேறு ரூபமுடையவனுக எண்ணப்படுகிறுன்; எந்தெந்த வஸ்துக்கள் இங்கே

* இந்த ஸம்புடம் 128 - வது பக்கத்திலிருந்து தொடர்ச்சி.

இருக்கினவோ அவையெல்லாம் ஒருவனான அச்யுதனே; அவனைக் காட்டிலும் அதிக்ரமித்து யாதொன்றுமில்லை; நான் அவனே; நீயும் அவனே; இந்தவஸ்துவெல்லாம் அவனே; எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபம்; இவற்றில் பேத புத்தியினால் வரும் மோஹத்தைப் பரித்யாகம் செய். அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் அவரால் இவ்விதமாக உபதேசிக்கப்பட்டவராய் பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தை ஸர்வத்ர ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லவராகிப் பேத புத்தியை விட்டு விட்டார்.] இவ்வண்ணம் ஜடபரதர் ஸௌவீரராஜனுக்கு உபதேசித்தனர். நிஷ்பங்கயோகிகளுக்கு ஸமாதியில் இதே ரூபமான அநுபவம் உண்டு. ருஷிகளுக்குள் வாமதேவருக்கு இப்படிப்பட்ட அநுபவம் உண்டானதாக ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. ஹிரண்யகசிபுவின் ஆஜ்ஞையால் அஸுரர்கள் ப்ரஹ்லாதனை ஸமுத்ரத்தில் ஆழ்த்தி, மலைகளால் மூடின வேளையில், அந்த மஹாத்மா ஏகாக்ரசித்தனாக எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் செய்து கொண்டிருக்கையில்,

> ஏவம் ஸஞ்சிந்தயந் விஷ்ணும் அபேதேநாத்மநோ த்விஜ ।
> தந்மயத்வமவாபாக்ர்யம் மேநே சாத்மாநமச்யுதம் ॥

[ஓ விப்ர! இவ்விதமாக விஷ்ணுவைத் தன்னுடன் அபேதமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பகவந்மயத்வத்தை அடைந்தான். (அதாவது, தனக்குள் அந்தராத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவனை த்யாநிக்கையில் க்ரமேண தன்னையும், தான்செய்த யாநத்தையும் மறந்து தானே அவனென்றும் ஸ்மரணையில் மூழ்கினான்.) ஆதலால் தன்னை அச்யுதனாகவே எண்ணினான்.] என்கிறபடி ப்ரஹ்மபாவத்தை யடைந்தான். புராணத்திலும்,

> விஸ்ம்ருதாத ததாத்மாநம் நாந்யத் கிஞ்சிதஜாநத ।
> அஹமேவாவ்யயோநந்த: பரமாத்மேத்யசிந்தயத் ॥ ”

[அப்போது தன்னையும் மறந்தான். மற்றொன்றையும் அறிந்தானில்லை. நான்தான் விகாரமற்றவன், நித்யன், பரமாத்மா என்று எண்ணினான்] என்றிப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. அப்போது அவன் அநுபவம் எப்படி யிருந்ததென்றால்,

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌯𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑍇 ॥
𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌚 𑌪𑌰𑌃𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 ॥

[அநந்தன் எங்கு மிருக்கின்ருன்; ஆதலால் நான் அவனுகவே இருக்கின்றேன்; என்னிடத்தில் நின்றே எல்லாம் (உண்டாயது;) (ஆதலால்,) எல்லாம் நானே; நித்யனுன என்னிடமே எல்லாம் (இருக்கின்றது;) நான்தான் விகாரரஹிதன், நித்யன், பரமாத்மா, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆஸ்ரயம் (வாஸஸ்தாநம்;) ஸ்ருஷ்டிக்கு முன், ஸ்ருஷ்டிகாரணமாக வ்யவஹரிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம என்னும் பெயருடையவன் நானே; ப்ரளய காலத்தில் (ஸர்வத்துக்கும் இருப்பிடமாகிய) பரமபுருஷன் நானே.] இந்த ரூபமாயிருந்ததாகப் புராணம் சொல்லுகிறது. இப்படியே முக்தன் அநுபவத்தை உபநிஷத்தும் 'அஹமந்நம், அஹமந்நாத: அஹம் ஶ்லோககருத்' என்று வர்ணிக்கின்றது. போக்யவஸ்துக்கள் எதன் விகாரங்களால் உண்டாகின்றனவோ அந்த ப்ரக்ருதி அந்நமெனப்படுகிறது. போக்தாவாகிற ஜீவனே அந்நாத:, அந்நத்தைச் சாப்பிடுகிறவன் எனப்படுகிறது. ஶ்லோகமென்ருல் சேர்க்கை. இங்கே போக்தாவினுடையவும், போக்ய போகோபகரணங்களுடையவும் சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட சேர்க்கையை ஜீவன்களுடைய கர்மாநுகுணமாய்ச் செய்விக்கின்றவன் ஈஸ்வரன், அவன்தான் ஶ்லோகக்ருத் எனப்படுவன். அல்லது, ஶ்லோக்யமாகிற, அதாவது, ஸ்துதிக்கத்தக்க, ஜகத்ரக்ஷணம் முதலான வ்யாபாரங்களைச் செய்கிறவன் ஶ்லோகக்ருத், ஈஶ்வரன். ஈஸ்வரன் ஸர்வத்துக்கும் ஆத்மாவானபடியால், எல்லாம் அவனே என்னும் வ்யவஹாரம் ஶ்ருதியின்படியே முக்தனுக்கும் உண்டாகிறது. இப்படி தத்வங்களுடைய ஸ்வரூப ஸம்பந்தங்களைபற்றி நாம் விவரித்த அம்சங்களில் மதாந்தரஸ்தர்களுடைய ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் சொல்லும் வண்ணங்களை நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் சொல்லுவதுடன் ஒத்துப்பார்க்க நமக்குள்ள ஏற்றம் வெளியாகும். ஆஸ்திகராக இருப்பவர்கள், ஐரோப்பியர்களுடைய ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரங்களை

யாவது, நம்முடைய ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரங்களையாவது நன்கு கற்று, ருஜுமார்க்கத்தில் தங்கள் மதியைச் செலுத்தி ஆராய்வராகில், வஸ்து ஸ்வரூபங்கள் நம் முன்னோர் கண்டபடி ஏற்படுமேயன்றி வேறுவிதமாகத் தேறமாட்டா. பரிணாம க்ரமமின்றி ஸமகாலத்தில், நமக்குத் தோன்றும் ஸூர்ய சந்த்ர தாரகாதிகளும், உயிர்வாழுலகங்களும், ஜீவகோடிகளும் ஈஶ்வரேச்சை ஒன்றாலேயே ஸித்திக்க மாட்டா. உபாதாந காரணமின்றிப் பரிணாமத்துக்கும் ஹேது வில்லை. சூந்யத்தினின்று பாவோத்பத்தி நினைக்கவொண்ணாது. ஸர்வ ஶக்தனான ஈஶ்வரன் சூந்யத்தினின்று பாவங்களை நிர்மிக்க வல்லவனல்லன் என்பதால் அவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வம் குறுகும் என்பரேல், இரண்டையும் இரண்டையும் சேர்த்து ஐந்தாக்கவும், அவக்ரமான இரண்டு கோடுகளைக் கொண்டு ஒரு தேசத்தை வளைக்கவும், ஓர் மொத்தத்தை அதன் அம்சத்தைக் காட்டிலும் சிறிதாக்கவும், அவன் எப்படி அஸமர்த்தனோ அப்படியே சூந்யத்தினின்று வஸ்துவை உண்டாக்கவும் அவன் அஸமர்த்தன். இதன் பொருளென்னெனில், அவன் நித்யஸங்கல்பத்தால் உண்டான வஸ்து குணங்களை அவன் மாற்றமாட்டான் என்பதே. காரணம்விநா கார்யோத்பத்தியை அவன் செய்யமாட்டான். காரணம்விநா மநுஷ்ய ஸ்ருஷ்டியை அவன் செய்யமாட்டான். பூர்வம் இல்லாத ஜீவன்களை சூந்யத்தினின்று உண்டாக்கி, யாரோ செய்த குற்றங்களுக்காக இவர்களைத் துன்பப்படுத்தான். துக்காநுபவத்திற்கென்றே அவர்களுக்குப் பிற்காலம் ஆயுளை வளர்த்தமாட்டான். தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவர்களை, தான் எண்ணியபடி அவர்கள் நடந்தாரில்லை என்றெண்ணி, அவர்களை நாசம் செய்யான். ஒரு ஜாதியரிடம் பக்ஷபாதம் செய்து, மற்றவர்கள், குற்றமில்லாரெனினும், வேரொடு அழிய வழிதேட மாட்டான். இந்த விதமான யோசனைகளெல்லாம் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூப விருத்தம்.

நன்றாகத் தெளிபவர்க்கு நமது ஶாஸ்த்ரங்கள் அறுதியிட்ட உண்மைகள் விளங்கும். அந்த உண்மைகள் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் யோகஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் நமக்குக் கிடைத்தன. ஶாஸ்த்ரம்

ஈஶ்வரனென நித்ய மென்பார் நம் பெரியோர். இந்த ரூபமான வேதப்ராமாண்யத்தைத் தத்காலத்தில் தேசாந்த்ரவித்யை அப்ய ஸிக்கின்றவர் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்; ஆயினும், ஶ்ருதியில் மந்த்ர பாகங்களைச் சில ருஷிகள் ஸாக்ஷாத்கரித்தார்க ளென்றும், தத்வபாகங்கள் தத்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணின மற்ற ருஷி களுடைய அநுபவங்களை விவரிக்கின்றன வென்றும், ஆஸ்திகராக இருக்கும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம். ஸர் ஆலி வர்லாட்ஜ் பண்டிதரைப்போல் ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரங்களில் தேர்ச்சி யாலும், ப்ளேடோ, அரிஸ்டாடில், என்னும் யவநதேசத்திய தத்வ விசார ஸமர்த்தர் காலம் முதற்கொண்டு, இப்போது ஐரோப்பிய தத்வ ஶோதகர்கள் காலம் வரையில், தத்வ ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் கேவலம் புத்தி பலத்தாலும் செய்த வண்ணம், மற்ற யாவராலும் கண்டறியக்கூடாத தத்வார்த்தங்களை நம்முடைய ருஷிகள் ப்ரகாசிப்பிக்கவில்லை. அவர்கள் எப்படி அறிந்தார்கள் என்றால், ஈஶாவாஸ்யோபநிஷத்தின்படி ஸர்வபூதங்களிடம் ஆத்ம த்ருஷ்டி பண்ணியும், விஹித கர்மாநுஷ்டாநத்தால் யோக விரோதிகளை நிரஸித்தும், கேநோபநிஷத்தின்படி தபஸ்ஸாலும், இந்த்ரிய நிக்ரஹத்தாலும், விஹிதகர்மாநுஷ்டாநத்தாலும், ஷடங் கத்துடன் கூடின வேதங்களை அப்பஸித்ததாலும், வாக்கு மநஸ் காயம் முதலான த்ரிகரணத்தாலும் ஸத்யத்திலேயே நிலைநிற்ப தாலும் தத்வார்த்தங்களை விஷயீகரித்தார்கள்.

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍌 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ॥

என்கிறபடியே, பகவானிடத்திலும் ஆசார்யனிடத்திலும் உத் க்ருஷ்டமான பக்தியைப்பண்ணி, மஹாத்மாக்கள் எனப்பெயர் கொண்டு கேட்ட அர்த்தங்களைப் பிரகாசிக்கும்படி அடைந்தவர் களானார்கள்

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
* * * 𑌨 𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌮𑌮𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌚 ॥

என்று ப்ரஶ்நோபநிஷத் சொல்லுகிறபடி எவரிடம் தபஸ்ஸும், ப்ரஹ்மசர்யமும், நிலைத்த ஸத்யமும் உண்டோ, கௌடில்யம், பொய்

முதலான ஆஸுர குணங்கள் விலகியிருக்கின்றனவோ, அவர்களே ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்தனர். கடோபநிஷத்தில், அத்⁴யாத்மயோகா³தி⁴க³மேந (மனத்தை விஷயங்களினின்றும் திருப்பி ஆத்மாவினிடம் நன்றாகச் செலுத்துவதாலும்) என்கிறபடியும், அந்த உபநிஷத்திலேயே மறுபடியும் சொல்லுகிறபடி,

யச்சே²த் வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞஸ்தத்³யச்சே²ஜ்ஜ்ஞாந ஆத்மநி ।
ஜ்ஞாநமாத்மநி மஹதி நியச்சே²த், தத்³யச்சே²ச்சா²ந்த ஆத்மநி ॥

[வாக்முதலான பஞ்சேந்த்ரியங்களை மனஸில் அடக்கி, மனஸ்ஸை புத்தியில் அடக்கி, புத்தியை ஆத்மாவில் அடக்கி, ஆத்மாவை பரமாத்மாவி ல்டக்கியும்] தத்வஜ்ஞானத்தை அடைந்தார்கள். இதுதான் யோகமென்று கடோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

யதா³ பஞ்சாவதிஷ்ட²ந்தே ஜ்ஞாநாநி மநஸா ஸஹ ।
பு³த்³தி⁴ஶ்ச ந விசேஷ்டதே தாமாஹு: பரமாம் க³திம் ॥
தாம் யோக³மிதி மந்யந்தே ।

[எப்போது பஞ்சேந்த்ரியங்களும், மனஸும், புத்தியும், ஸ்வவ்யாபாரங்களினின்றும் விலகி நிச்சலமாக நிற்கின்றனவோ அப்போது அதை ஶ்ரேஷ்டமான கதியென்பார்கள். அதை யோகமென்று எண்ணுகிறார்கள்.] இன்னும் அந்த ப்ரகாணத்திலேயே,

அஸ்தீதி ப்³ருவதோ(அ)ந்யத்ர கத²ம் தது³பலப்⁴யதே ॥

என்பதால்,(ப்ரஹ்மம்) இருக்கின்றதென்று சொல்லும்ஶாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே. ப்ரஹ்மத்தை யறியவேண்டு மென்றுகிறது. அப்படி யறிந்த ப்ரஹ்மத்தை யோகத்தால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம். மற்றைய ப்ரமாணங்களை எடுக்கப்புகுந்தால் விஷயம் பெருகும். ஆதலால் நம் பெரியோர் தத்வஜ்ஞானம் பெற்றமுறை வேறு. அவரை உலகில் மற்ற எவருடனும் ஒத்திடல்கூடாது. இப்படி உலகத்தில் அந்யத்ர அதிர்ஷ்டமான முறையில், தத்காலம் வஸ்து ஸ்வரூபத்தைக் கண்டறியும் வித்வான்கள் உகக்கும்படி, தத்வத்தின் நிலைகளை நம் பெரியோர் கண்டறிந்து, நமக்கு அந்த அறிவை நிதியாக வைத்தனர்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ அஹோபில மாஹாத்ம்யம்.*

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஊர்வசி லஜ்ஜையினால் தொங்கின முகத்தையுடையவளாய்த் தேவலோகத்திற்குப்போய்ப் புரந்தரனை நமஸ்கரித்து இந்த வார்த்தையைச் சொன்னாள். "பகவந்! தேவதேவேச! உம்மால் அனுப்பப்பட்டவளாய் நான் தபோலோகத்திலும், ப்ரஹ்மலோகத்திலும் ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகத்திலும், பாதாளலோகத்திலும் எந்த கார்யமுள்ளதோ அதை ஸாதிக்க வல்லவள்; இதில் ஸம்சயமில்லை; ஆனால் தகாத இந்தப் பாபகர்மத்தில் என்னுடைய சக்தி தடுக்கப்பட்டது; மதம்பிடித்த யானையை எப்படித் தாமரை நூலினால் கட்டமுடியும்? உக்ரப்ரபாவனான ஸூர்யன் இருட்டினால் எப்படி நாசமடைவான்? எப்படி ஸமுத்ர ஜலங்களினால் படபாக்நி திரஸ்கரிக்கப்படும்? தவளைகளின் கூச்சலினால் கடலோசை மறையுமா? ப்ரஹ்மத்தில் ஆழ்ந்த மனத்தினராய் விவேகத்தினால் நிர்மலமான புத்தியையுடையவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தைக் கலக்க யாருக்கு முடியும்? அந்தருஷி ஸ்வர்கத்தை இச்சித்தாரில்லை; தேவேந்த்ரபதத்தையும் விரும்பினாரில்லை; ப்ரஹ்மபதத்தையும் அபிலஷித்தாரில்லை; கேவலம் பகவானுடைய திருவடித்தாமரைகளை ஸேவிக்க ஆசைகொண்டவர்; அந்த மஹாத்மாவினுடைய ரூபத்தைப் பார்த்தே இதெல்லாம் நான் அறிந்தேன்" என்று இவ்வாறு ஊர்வசி தன் துக்கத்தையும் பயத்தையும் தேவேந்திரனுக்குத் தெரிவித்தாள்.

பரிசுத்தாத்மாவான கருத்மான் புருஷோத்தமனை த்யாநித்துக் கொண்டு மேருதுல்யமானாலும் இதர பலத்தை நினைத்திலர். பிறகு,

---

* இந்த ஸம்புடம் 64-வது பக்கத்திலிருந்து தொடர்ச்சி.

சங்க சக்ர கதாதரராய், நான்கு திருத்தோள்களுடையவராய் தேவேந்திரனல் ஸேவிக்கப்பட்டவராய், சரத்கால மேகம் போல திருமேனி காந்தியுடையவராய், தாமரஸ புஷ்பம்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவராய், ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் உதித்தாற் போல காந்தியுடைய க்ரீடத்தினல் ப்ரகாசிப்பவராய், அழகிய திருநாஸிகையுடையவராய், அழகிய தளிர்போலும் தாமரை நாளம் போலும் விளங்குகிற திரு அதரங்களுடையவராய், சங்கம் போன்ற திருக்கழுத்தை யுடையவராய், விசித்ரமான திருமேனி யுடையவராய். குண்டலத்வயங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய், கௌஸ்துப மணியால் அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையவ ராய், ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடையவராய், ஸ்ரீ பிராட்டியுடன் கூடின வராய், திருத்தோள்வளைகளினல் விளங்கும் திருக்கைகளை யுடையவராய், விசித்ரமான திருக்கணையாழிகளினல் வளைந்த உத்தமமான திருவிரல்களினல் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய், நீல மேக ச்யாமளராய், திருப்பீதாம்பரத்தினல் ப்ரகாசிப்பவராய், புருஷோத்தமனை பகவான், நக்ஷத்ரமண்டல ஸம்யுக்தனை சந்திரன் போல, கனகமலை நடுவில் மேருபர்வதம்போல, அநந்தன் முதலான நித்யர்களின் கூட்டத்தினல் சூழப்பட்டவராய், வைநதேயருக்கு முன்னல் ப்ரஸந்நராகி, "பாலிச! கல்யாண! விநதா நந்தவர்த்தந! திருப்தி யடைந்தேன் உன்னுடைய உக்ரதபஸாகிற ஸாஹஸ கர்மாவால்; எழுந்திரு; வைநதேயனே, என்ன செய்ய வேண்டும்? உன்னுடைய அபிலாஷை என்ன, சொல்; எல்லாவற்றையும் செய்கிறேன்?" என்று உத்தமமாயும் மதுரமாயும் உள்ள வார்த்தைகளைத் திருவாய்மலர்ந்தளினர்.

ஸ்ரீநாரதர்:— இப்படி பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளின வார்த்தைகளை நேரில்கேட்டுக் கருடன் அநேகம் ஆயிரம் ப்ரணமங்களைச் செய்தான். அந்த பகவானை அடிக்கடி யெழுந்திருந்து அடிக்கடி ஸேவித்து அவருடைய அபூர்வமான ரூபத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யத்தினல் மலர்ந்த கண்களையுடையவராயும், புளகாங்கிதமான சரீரத்தையுடையவராயும் கருடன் வாஸுதேவனைப் ஸ்தோத்ரம் செய்தார். "ஜகத்துக்கு ஸ்ரஷ்டாவே! உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்; ஜகத்ரூபனையும் சாஶ்வதனையும் ஜகத்ரக்ஷகனையு மிருக்கிற உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்; ஜகத்துக்கு லயஸ்தாநமாயும் ஜகத்தை ஸம்ஹரிப்பானையுமிருக்கிற உம்மை ஸேவிக்கிறேன்;

கார்ய ஸ்வரூபனுயும் காரணமாயுமிருக்கிற உம்மை ஸேவிக்கிறேன்; பரேசனுகிய உம்மை ஸேவிக்கிறேன்; வெவ்வேறு ரூப பேதங்களினுல் ஸகலத்தையும் வ்யாபரித்திருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்; சார்ங்கம், நந்தகம், கௌமோதகீ, சங்கம், சக்ரம் இவைகளை தரித்த உமக்கு நமஸ்காரம்; தாமரைதளம் போன்ற திருக்கண்களையுடைய உமக்கு நமஸ்காரம்; பக்த ஜநங்களுக்கு இரங்கும் பெருமானே! உம்மை ஸேவிக்கிறேன். ஸர்வலோகத்திற்கும் வாஸஸ்தாநமானவனே! உமக்கு நமஸ்காரம்; காரணமாயும் கார்யமாயுமிருப்பவனே! ஸ்வயம்புவாகிய தேவரீருடைய மஹிமையைத் துதிசெய்ய ஒருவனுக்கும் ஸாத்யமில்லை; அத்யந்தம் துர்ப்புத்தியுள்ள அடியேன் தேவரீரை எப்படி ஸ்தோத்ரம் செய்யப்போகிறேன்; ஜகத்துக்கெல்லாம் குருவானவனே! தேவாதிதேவனே! உம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்ய எப்படி என்னுடைய நாக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்; அநேக ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுள் நாள் மொத்தம் ஒருவனுக்கிருந்து அவன் பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவனுக இருந்தாஞகில் உம்முடைய குணங்களில் பதினுயிரத்திலொரு அம்சம் சொல்வானே சொல்லமாட்டானே; ஆகையால் தேவச்ரேஷ்டனே! எனக்கு க்ருபை செய்தருள வேண்டும்; மோக்ஷத்தைத் தருகிற பகவான், தன்னை த்யாநம் செய்கிறவர்களுக்கு ஆயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் தநத்தையும், போகத்தையும், இடையில்வரும் பலங்களாகக் கொடுக்கிறுன்; சில மநுஷ்யர்கள் உம்மை ஆராதித்து தேவத்வத்தையும், சிலர் கந்தர்வத்வத்தையும், சிலர் யக்ஷத்வத்தையும், சிலர் ஸித்தத்வத்தையும் அடைந்தார்கள். இந்த்ரன் ஜகத்குருவான உம்மை நூறு யாகங்களினுல் ஆராதித்து தேவேந்த்ர பட்டத்தைப் பெற்றுன்; ஆகையால் உம்மைத்தவிர மற்றொருவன் பூஜிக்கத்தக்கவனுய் ஒரு இடத்திலுமில்லை; விதேகருடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் ஸப்த பூருஷம் உம்மை ஆராதித்தும், ஹேஹய வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் ஐம்பது பூருஷம் உம்மை ஆராதித்தும் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள்; எவன் மிகுந்த தநத்தைக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறுனே, ஜகத்பதே! அவன் உம்மை ஆராதித்து அந்த தநத்தை துந்துமாரன் என்னும் ராஜன் அடைந்ததுபோல அடைகிறுன்; ஸந்தேஹமில்லை; உம்மை ஆராதித்து கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் விபுலராஜ்யத்தை அடைந்தான்; உம்முடைய

அநுக்ரஹத்தினல் தர்மபுத்ரரும், முத்கலனும், பாஷ்கலனும், க்ருணியும், நஹுஷன் முதலான மற்ற அரசர்களும், குசத்வஜர் என்னும் ராஜாவும், யுத்தத்தில் ஜயிப்பவரான ஜநகரும், தர்ம் த்வஜரும் மோக்ஷத்தை யடைந்தவர்களாய் உம்முடைய க்ருபை யினல் உம்முடனே சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறே கணக்கில்லாமல் மற்ற ராஜாக்களும், ருஷிகளும், அஸுரர்களும், ப்ரபோ! உம் மிடத்தில் பக்தியைச்செய்து மஹாபாக்யத்தோடு கூடியவர்களாய் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். எப்படி ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக் கிற அக்நி இருளைப் போக்கவேண்டியவர்களுக்கு இருட்டைப் போக்குகின்றதோ, குளிர்ச்சியை நிவர்த்தி செய்யவேண்டியவர் களுக்கு அதை நிவர்த்திசெய்கிறதோ, வியர்வை வேண்டியவர்க ளுக்கு வியர்வையைக் கொடுக்கின்றதோ, பசித்தவர்களுக்குப் புசிக்கவேண்டியவைகளைப் பாகம்செய்கின்றதோ, அப்படியே புரு ஷோத்தமனும் காமங்களையும் போகங்களையும் கொடுக்கின்முன். பாபகர்மாவினுடைய ராசி மேரு மந்தர மலைகள் அளவு இருந்த போதிலும், உம்மை அடைந்தால், கொடிய வ்யாதியும் வைத்யனை யடைந்தால் நசிப்பதுபோல நசித்துவிடுகின்றது. தேவனே! எவர்கள் உம்மைப் பற்றினர்களோ அவர்களை, தடுக்கப்படா மலும் ஸுமுகமாயு மிருக்கிற சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்கள் எல்லா ஆபத்துக்களினின்றும் காக்கின்றன; எல்லாத் துக்கங்களு மற்ற அவர்களுக்கு க்ரஹங்களும் எப்பொழுதும் ஸௌம்யங்களா யிருக்கின்றன; எவனிடத்தில் ஜநார்த்தநன் க்ருபை செய்து விட்டாரோ அவன் தேவதைகளாலும் அறிய முடியாதவன்; தேவேச! எவர்களிடத்தில் தேவரீர் த்ருப்தி யடைகின்றதோ அவர்களுக்குப் பூமியில் ஜயம், அன்றியும் மூன்று லோகங்களிலும் ஜயமுண்டாகிறது, இது நிச்சயம்; மாதவனே! எவனொருவன் தேவரீரை ஸந்தோஷிப்பிக்கிறுனே அவனுக்கு மநோவ்யாதி, தேஹபீடை, விஷபீடை, க்ருஹபீடை, பந்தநம், ஸ்வப்ந பயம் முதலானவைகள் உண்டாவதில்லை; மாதவ! தேவரீர் ப்ரஸந்ந ரானல் ஆரோக்யத்தையும், பரம ஸம்ருத்தியையும், நெஞ்சில் எதை நினைக்கிறுர்களோ அதையும், நிச்சயமாய் அடைகிறுர்கள். எவன் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்கிற புருஷார்த்தங்களினல் உண்டாகப்பட்ட ஆசையினல் கவரப்பட்ட மனத்தை யுடைய வனய் தேவரீரை உபாஸிக்கிறுனே அவனுடைய பாபம் ஜலத்தி

விட்ட உப்பைப்போல லயத்தையடைகிறது; மதுஸூதந! ஸர்வ லோக குருவான தேவரீர் எவர்களுக்கு நாதனுக நிற்கின்றீரோ அவர்கள் மூன்று லோகங்களிலும் ஸாதிக்க முடியாதது ஒன்று மில்லை; தேவச்ரேஷ்டர்களுக்கெல்லாம் நாதனுகிய தேவரீர் எவர்க ளிடத்தில் திருப்தியை யடைந்திருக்கிறீரோ, மாதவனே! அவர்க ளுக்குப் பாபமாவது யுத்தத்தில் தோல்வியாவது கிடையாது; எவர்கள் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாகவும், பரமாத்மா வாகவும், அச்யுதனுகவும், ஹ்ருஷீகேசனுகவு மிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாக அடைந்தார்களோ அவர்கள் கர்மங்களில் மோஹத்தை யடைகிறதில்லை; ஸர்வ வேதங்களினுலும் நமஸ்கரிக்கப் பட்ட வனே! பூமி, காற்று, ஆகாயம், நீர், அக்நி, சந்த்ரன், ஸூர்யன் இவையெல்லாம், தேவரீருடைய ரூபம்.” இப்படி ஜநார்த்தநனை பகவானை அநேகவிதமாய் ஸ்தோத்ரம்செய்து வணக்கத்தோடு கருடன் மௌநமாயிருந்தார். அதுகேட்டு பகவான் ப்ரஸந்நமான முகத்துடன் கூடினவராய், “வைநதேய! உன்னுடைய ஸ்தோத் ரத்தினுல் நான் மிகவும் திருப்தியடைந்தேன்; உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்; உனக்கு எது இஷ்டமோ அதெல்லாவற்றையும் தருகிறேன்” என்று சொன்னுர்.

பகவானுடைய வசநத்தைக் கேட்டுப் பக்ஷிராஜன், “பகவானே! தேவரீர் த்ருப்தியை யடைந்தீராகில் பூமியில் ஜயமும் த்ரை லோக்ய ஜயமும், அழிவில்லாத பதமும், தேவரீர் யாரிடத்தில் த்ருப்தி யடைந்தீரோ அவர்களுக்குக் கிடைப்பது நிச்சயம்; இதுமுதல், தேவேசனே! என்னைத் தேவரீருக்கு வாகநமாகக் கொள்ளும்; என்னுடைய தோள்களில் இருந்துகொண்டே எனக்கு ப்ரீதியைத் தரக்கடவீர்; தேவாதிதேவனே! ஸர்வத்திற்கும் ஆதாரமாகிய தேவரீருக்கு வாகநமாக இருத்தல் பெரும்பேறு” என்று ப்ரார்த்தித்தார்.

ஸ்ரீநாரதர்:— விநதருடைய குமாரனைத் தவிர்த்து மற்று யாரால் அப்பேற்றை அடைய முடியும்? ஹரிகிங்கரர்கள் தேவபதத்தையும், தேவேந்திர பதத்தையும், ப்ரஹ்ம பதத்தை யும், சிவபதத்தையும், நந்தந நிதியையும் விரும்புகிறதில்லை. புத்தி மானுகிய கருடன் மறுபடியும் அநுத்தமமான மற்றொரு வரத் தைக் கேட்டார். கருடன், “தேவேசனே! இந்த மலையில் வெகு

காலமாய் நான் வஸித்துவந்தேன்; ஆகையால் இதற்கு என்னுடைய பெயரை வைக்கக்கடவீர்" என்றார். இப்படி தேவதேவனாகிய ஜநார்த்தநன் இரண்டு வரங்களையு மளித்து, ப்ரீதியுடன் ப்ரஸந்நமுகத்தோடு திருக்கையினால் கருடனைத்தடவிக்கொடுத்து, "நீயோ சிறுகுழந்தை; க்ருசமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தி எப்படி உண்டாயிற்று? பூர்வத்தில் மஹான்களான ருஷிகள் பலர் என்னை ஆச்ரயித்தார்கள்; அவர்களுக்கும் இவ்விதமான புத்தி ஒருபொழுதும் உண்டானதில்லை; நீ ஸமர்த்தன்; குணதோஷங்களைப் பகுத்தறிவதில் நிபுணன்; புத்தியிலும் நீதியிலும் தேர்ந்தவன்; உன்னால் கேட்கப்பட்ட இரண்டு வரங்களாகிய, எனக்கு வாகநமாக விருத்தலும், கருடாசலம் என்று உன்னுடைய பெயரால் இம்மலைக்குப் ப்ரஸித்தியும், உண்டாகக்கடவது; பூமியில் ஜநங்கள் உன்னை கருடன், பந்நகாராதி வேதாத்மா, விஹகேச்வரன், நாராயணரதம் என்று சொல்லப் போகிறார்கள்; இப்பூமியில் இந்த கருடாசலம் ஸூர்ய சந்திரர்கள் எவ்வளவுகாலம் ஸஞ்சரிக்கின்றார்களோ அவ்வளவு காலமிருக்கப் போகிறது" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கேயே பகவான் அந்தர்த்தாந மடைந்தார்.

இப்படி பவநாசிநீயின் தென்கரையில் இருக்கிற கருடாசலம் வேறொரு மேரு மலை போல் ப்ரகாசிக்கிறது. ககபதியாகிற கருடனுடைய தவத்தினால் மேன்மைபெற்று விளங்குவதாயும், பலங்கள், புற்கள், ஜலங்கள் இவைகளை ஆகாரமாக உடைய தவசிகளால் அடையப்பட்டதாயும், எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் ஸமர்த்தமாயும் இருக்கிற காருடாத்ரி, பூமியில் நித்யம் ஸர்வப்ரயோஜநங்களையும் கொடுத்துக்கொண்டு விளங்கக்கடவது.

ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் க்ஷேத்ர காண்டத்தில்

அஹோபில மாஹாத்ம்யத்தில்

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

சேட்லூர் நரஸிஹ்மாசார்யர்.

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிஹ்மன் விஷயம்.

உ-ப்ரஹ்லாத சரித்திரம்.

ஜந்மாந்தரத்தில் ஸர்வவித்யா பாரங்கதனும், ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தனுமான ப்ரஹ்லாதனுக்கு, உபநிஷத் வாக்யத்தின்படியே வித்யையும் பூர்வப்ரஜ்ஞையும் விடாமல் தொடரவே, அவனுடைய நைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞாநபக்திகள் விகாஸத்தையடைய வ்யாஜமாத்ரம் அபேக்ஷிதங்களாக நின்றன. அவனுடைய பிதா தபஸ்செய்யும்பொருட்டு மந்தர பர்வதத்திற்குச் சென்றவுடன், இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் அஸுரர்களுடன் யுத்தம் புரிந்து, அவர்களை நாற்புறமும் பயந்தோடச் செய்தனர். ஹிரண்யகசிபுவின் அரண்மனையை நாசம்செய்து, கர்ப்பிணியாக இருந்த ப்ரஹ்லாதன் மாதாவை இந்த்ரன் சிறைபிடித்துக்கொண்டு நடந்தான்.

நீயமாநாம் பயோத்விக்நாம் ருதந்தீம் குரரீமிவ ।
யத்ருச்சயாகதஸ்தத்ர தேவர்ஷிர்தத்ருஶே பதி ।
ப்ராஹ நைநாம் ஸுரபதே நேதுமர்ஹஸ்யநாகஸம் ।
முஞ்ச முஞ்ச மஹாபாக ஸதீம் பரபரிக்ரஹம் ॥

[அப்போது வழியில் தற்செயலாய் வந்த தேவர்ஷியாகிய நாரதர் இந்த்ரனால் கொண்டுபோகப்பட்டு, பயத்தால் வ்யஸநமுற்று, குரரீ பெண்பக்ஷியைப்போல் கதறுகின்றவளைப் (கயாதுதேவியை) பார்த்தார். 'தேவராஜனே! நிரபராதியான இவளைக் கொண்டுபோக நீர் அர்ஹரல்லர்; மஹாபாக்யத்துடன் கூடினவரே! அயலான் பத்நீயான பதிவ்ரதையை உடனே விட்டுவிடு' என்று சொல்லவும் சொன்னார்.] இதற்கு இந்த்ரன், அவளுடைய கர்ப்பத்தில்

தேவர்களுக்குச் சத்ருவாகத்தக்க மஹாவீரன் இருக்கின்றானென்றும், ப்ரஸவபர்யந்தம் கயாதுதேவி தன்னிடம் இருக்கவேண்டுமென்றும், ப்ரஸவமான பிறகு தன்கார்யமாகிற ஸிஸுஹத்தியை முடித்துக்கொண்டு, அவளை விட்டுவிடுகிறதாகச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட நாரதர்,

கர்போயம் நிஷ்கில்பிஷ ஸாக்ஷாந் மஹாபாகவதோ மஹாந் ।
நத்வயா ப்ராப்ஸ்யதே ஸம்ஸ்தாம் அநந்தாநுசரோ பலீ ॥

[இவள் கர்ப்பத்தில் இருக்கப்பட்டவன் பாபரஹிதன்; (பிதாவின் ஸம்பந்தத்தாலின்றி) ஸ்வகுணங்களாலேயே அவன் மஹாந்; அநந்தனுடைய தாஸன்; மஹாபலிஷ்டன்; உன்னால் மரணத்தை அடையமாட்டான்] என்றனர். உடனே இந்த்ரன் நாரதரிடம் தனக்குள்ள பக்தியின் பொருட்டு, அவருடைய சொற்களைப் பகுமானித்துக் கயாதுதேவியை விட்டுவிட்டுத் தன்னுலகம் போயினன். நாரதரும் கயாது தேவியைத் தன் ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவளை உபசாரோக்திகளால் ஆஸ்வாஸநம் செய்து, ஹிரண்யகசிபு தபஸ் முடிந்து திரும்பும் வரையில், தனது ஆஸ்ரமத்தில் வஸிக்கச் சொன்னார். அவளும் அப்படியே நிர்ப்பயமாகத் தேவர்ஷியினுடைய ஆஸ்ரமத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தனள். மேலும் தன் கர்ப்பத்தினது க்ஷேமத்தினதுபொருட்டும், தான் இச்சித்த காலத்தில் ப்ரஸவம் உண்டாகும் பொருட்டும் மிகுந்த பக்தியுடன் ருஷிக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டிருந்தனள். தனது பர்த்தா திரும்பின பிறகு ப்ரஸவம் உண்டாகவேண்டுமென்பது அவளிஷ்டம். ருஷியின் ஸுஸ்ரூஷையால் தனது இஷ்டம் ஈடேறுமென்று எண்ணினாள். பரமகாருணிகரும் அவளிஷ்டங்களை நிறைவேற்ற ஸமர்த்தருமான நாரதர் அவளெண்ணியபடி அநுக்ரஹித்தனர். அவளுக்குண்டான வ்யஸநத்தைப் போக்கும்படியாகத் தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், ஜநிக்கப்போகின்ற ப்ரஹ்லாதனை உத்தேசித்து பகவத் பக்திரூபமான ஜ்ஞாநத்தையும், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தையும், அவளுக்கு உபதேசம்செய்தனர். இந்த உபதேசமானது ருஷியின்

அநுக்ரஹ பூர்வகமாக ப்ரஹ்லாதனுக்குக் கர்ப்பத்திலேயே கிடைத்து விட்டது. இந்த வ்யாஜத்தைத்தான் அவனுடைய ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரம் அபேக்ஷித்து நின்றது. ஆனபடியால்,

𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌨𑌕𑍋 𑌬𑌾𑌲𑍋 𑌜𑌡𑌵𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 ।
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌜𑌗𑌦𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥
𑌆𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌟𑌨𑍍𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑍁𑌵𑌨𑍍 ।
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌪𑌰𑌿𑌰𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌦𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑌬𑌲𑌚𑍇𑌤𑌨𑌃 ।
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦 𑌉𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌹 ।
𑌨𑌦𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑌣𑍍𑌠𑍋 𑌵𑌿𑌲𑌜𑍍𑌜𑍋 𑌨𑍃𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 ।
𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑍁𑌲𑌕𑌸𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌃 ।
𑌅𑌸𑍍𑌪𑌨𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌮𑍀𑌲𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ॥

[குழந்தையாக இருக்கையிலேயே, மநஸை எப்போதும் பகவானிடம் செலுத்திவிட்டு, ஜடன்போல விருந்துகொண்டு, பாலர்களுக்கு உரித்தான விளையாட்டுகளை விலக்கிநின்றான்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகிற க்ரஹத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட மநஸுடன் கூடினவனாய், ஜகத் இப்படி இருக்கின்றதென அறிந்தானில்லை; கோவிந்தனால் ஆலிங்கநம் செய்யப்பட்டவனாய், (அந்த ஆலிங்கநத்தால்) ஸ்வதேஹ தர்மங்களை மறந்துவிட்டு, உட்கார்ந்தாலும், ஸஞ்சரித்தாலும், புசித்தாலும், படுத்தாலும், குடித்தாலும், பேசினாலும், இந்தச் செயல்களை நினைத்தானில்லை; வைகுண்டனுடைய சிந்தையால் உருகிய மநஸ்கனாக ஒருவேளை அழுவான்; ஒருவேளை தச்சிந்தையால் ஆநந்தத்தை யடைந்து சிரிப்பான்; அதனால் (கோவிந்தன் குணங்களைப்பற்றி) ஒருவேளை உரக்கப்பாடுவான்; ஒருவேளை உரக்கச் சப்தம்செய்வான்; ஒருவேளை லஜ்ஜைவிட்டுக் கூத்தாடுவான்; இவ்விதமாக பகவானுடைய ஸ்மரணாதிஶயத்தால், அவனாகத் தன்னை யெண்ணிக்கொண்டு அவனைப்போல் சிலகாலம் நடிப்பான்; பகவானுடைய அவிச்சிந்ந த்யாநத்தால் மிகுந்த

ஸுகத்தை யடைந்து, பகவானிடம் நிஸ்சலமான ஸ்நேஹ முண்டானவனாய், அதனடியாக ஆநந்த பாஷ்பத்தால் வ்யாப்தமான தனது கண்களை ஈஷத் மூடிக்கொண்டு சிலகாலம் புளகாங்கிதனாய்ச் சும்மாவிருப்பான்.]

அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதரான சுக்ராசார்யர் குமாரர்கள் சண்டாமர்க்கர்கள் அஸுர பாலர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தார்கள். ப்ரஹ்லாதனுக்கு யுக்தவயஸ் வந்தவுடன், அவன் வித்யாப்யாஸ நிமித்தம் அவரிடம் பிதாவால் அனுப்பப்பட்டான். வழக்கப்படித் தானென்றும் பிறரென்றும் பேதபுத்தியை விஸ்தரிக்கின்ற லோகாநுபவத்தை யொட்டிய பாடங்களை உபாத்யாயர்களிடம் கேட்டு, அவர் சொல்லியவற்றைத் தானும் சொன்னானபினும், அவற்றை மஹாஜ்ஞாதாவான அவன் ஸாதுவாக எண்ணினானில்லை. இப்படிச் சிலகாலம் சென்றபின், அந்தச் சண்டாமர்க்கர்களுடன் ப்ரஹ்லாதன் தன் பிதாவிடம் சென்றான்.

𑌪𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌾𑌵𑌨𑌤𑌂 𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌤𑌾 𑌸𑍁𑌤𑌂 ।
𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌕𑌶𑌿𑌪𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦 𑌮𑌮𑌿𑌤𑍌𑌜𑌸𑌂 ॥

𑌪𑌠𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌤𑍍𑌸 𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌭𑌾𑌷𑌿𑌤𑌂 ।
𑌕𑌾𑌲𑍇𑌨𑍈𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌦𑍋𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 ॥

[தன் பாதங்களில் வணங்கக் குனிந்த மி[illegible] மஹிமையுடைய தன் குமாரனாகிய அந்த ப்ரஹ்லாதனைப் பிதாவாகிய ஹிரண்யகசிபு வானவன் கையாலெடுத்து, குழந்தாய்! இவ்வளவு காலமாக இடைவிடாமல் கவனத்துடன் ஸார பூதமாகவும், நன்கு சொல்லப் பட்டதாகவும் உன்னால் யாதொன்று அறியப்பட்டதோ அதைச் சொல் என்று உரைத்தான்.] இதைக் கேட்டு ப்ரஹ்லாதனும்,

𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 ।
𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤 𑌮𑌨𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 ॥

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌮𑌜𑌂 𑌅𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌯 𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌂 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑍋𑌸𑍍𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 ॥

[அப்பா! ஏகாக்ர சித்தனுகி ஸாரபூதமென யாதொன்று என் மநஸில் இருக்கின்றதோ, அதை உனது ஆஜ்ஞையால் சொல்கிறேன் கேளும்; காலத்தாலும் தேசத்தாலும் ஆதி மத்யம் அந்தமென விபஜிக்கக் கூடாதவனும், ப்ராக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலும் பிறப்பற்றவனும், வ்ருத்தி க்ஷயம் முதலான விகார மில்லாதவனும், ஶாஸ்வதனும், ஸர்வத்ர ஸம்ஹார கர்த்தாவாகவும் ஸ்திதி கர்த்தாவாகவு மிருப்பவனும், எல்லாக் காரண வஸ்துக்களுக்கும் காரணமா யிருப்பவனுமான பகவானை நமஸ்கரிக்கின்றேன்] என்றனன்.

இந்தச் சொற்கள் நாஸ்திகாக்ரேஸரனுன ஹிரண்ய கசிபுவின் செவியில் ஈயத்தை உருக்கிக்கொட்டினதுபோல் விழுந்தன. அவனுடைய கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன; உதடுகள் துடித்தன. சண்டாமர்க்கர்களை நோக்கினுன்; "ப்ராஹ்மணுதமர்களே! மதிகெட்டவர்களே! என்னை அவமதித்து இந்தப் பாலனுக்கு ஶத்ரு ஸ்துதி ரூபமான ஸாரமில்லாதவற்றைக் கற்பித்தீர்கள். இதென்ன?" என்றுரைத்தான். அவர்கள், "தைத்யேச்வர! கோபம் கொள்ளவேண்டாம்; உன் புத்ரன் நாங்கள் உபதேசித்ததை சொல்லவில்லை" என்றனர். பிறகு ஹிரண்யகசிபு புத்ரனைப் பார்த்து "குழந்தாய்! இதோ உனது குரு இதை உனக்கு உபதேசிக்கவில்லையென்கிறுர்; இவ்விதம் யார் உனக்கு உபதேசித்தார் சொல்" என்றனன். ப்[illegible]தனும்,

ശാസ്താ വിഷ്ണുരശേഷസ്യ ജഗതോ യോ ഹൃദി സ്ഥിതഃ ।
തമൃതേ പരമാത്മാനം താത കഃ കേന ശാസ്യതേ ॥

[ஹ்ருதயலிருக்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் ஸர்வஜகத்துக்கும் குரு; அப்பா! அந்தபரமாத்மாவைத் தவிர்த்து யார் யாரால் சிக்ஷிக்கப்படுகிறுன்] என்று விடையளித்தான். இதன்மேல் ஹிரண்யகசிபுவானவன்,

കോഽയം വിഷ്ണുഃ സുദുർബുദ്ധേ യം ബ്രവീഷി പുനഃ പുനഃ ।
ജഗതാമീശ്വരസ്യേഹ പുരതഃ പ്രസഭം മമ ॥

[மஹா புத்தி கெட்டவனே! இப்போது ஜகத்துக்கு ஈஸ்வரனை என் முன்பாக, வேணுமென்று மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்கின்றையே, அந்த விஷ்ணு யார்] என்று கேட்டான். ப்ரஹ்லாதனும், 'நஶப்தகோசரம் யஸ்ய யோகித்யேயம் பரம்பதம் ।
யதோவிஶ்வம் ஸ்வயம்விஶ்வம் ஸவிஷ்ணு: பரமேஶ்வர: ' யோகிகளால் த்யானிக்கத்தக்க யாருடைய பரமஸ்வரூபமானது வாக் முதலான இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாததோ, எவனிடமிருந்து இந்த ஸர்வ ஜகத்தும் உண்டானதோ, எவன் விஸ்வத்தையே தன்ரூபமாக உடையவனோ, அந்த பரமேஸ்வரன் விஷ்ணு என்று ப்ரத்யுத்தரமளித்தான். இதைக் கேட்டவுடன் அவன் பிதா,

பரமேஶ்வர ஸம்ஜ்ஞோऽஜ்ஞ கிமந்யோ மய்யவஸ்திதே ।
ததாபி மர்த்துகாமஸ்த்வம் ப்ரப்ரவீஷி புந:புந: ॥

[ஜ்ஞாநமற்றவனே! நானிருக்கையில் பரமேஸ்வரன் என்னும் பெயருடையவன் மற்றொருவன் யார்? இவ்விதமாக இப்போது நீ மரணத்தை இச்சித்தவனாய்க்கொண்டு அடிக்கடிச் சொல்லுகின்றாய்] என்றனன். மறுபடியும் ப்ரஹ்லாதன்,

நகேவலம் தாத மம ப்ரஜாநாம்
ஸப்ரஹ்ம பூதோ பவதஶ்ச விஷ்ணு: ।
தாதா விதாதா பரமேஶ்வரஶ்ச
ப்ரஸீத கோபம் குருஷே கிமர்த்தம் ॥

[அப்பா! பரப்ரஹ்மமான அந்த விஷ்ணுவானவர் எனக்கு மாத்ரமன்று, ஸர்வப்ரஜைகளுக்கும், உமக்கும், போஷகராகவும் கர்த்தாவாகவும், பரமேஸ்வரனாகவும் இருக்கின்றனர்; க்ருபை செய்யும்; ஏன்கோபம் செய்கின்றீர்?] என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடன் ஹிரண்யகசிபுவுக்கு ஒன்றும் தோன்றாமல்,

ப்ரவிஷ்ட: கோஸ்ய ஹ்ருதயே துர்புத்தேரதிபாபக்ருத் ।
யேநேத்ருஶாந்யஸாதூநி வதத்யாவிஷ்டமாநஸ: ।

[எவனால் க்ரஹிக்கப்பட்ட மநஸுடன் கூடினவனாய், இவன் இப்படிப்பட்ட அஸாதுவான வசநங்களைச் சொல்கின்றானோ,

அப்படிப்பட்ட எந்த பாபிஷ்டன் இந்த கெட்டமதியுடன் கூடின ப்ரஹ்லாதன் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்திருக்கின்றான்?] என முறையிடத்தொடங்கினன். தானே பரமேஸ்வரனென்று உரைத்த படி பாரமைஸ்வர்யம் தன்னிடத்திலில்லையென்பதை அப்போதும் கண்டறிந்தானில்லை.

𑌗𑌜𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌰𑌾𑌨𑌨𑌾 ।
𑌨𑌾𑌹𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 ॥

[அழகிய முகத்துடன் கூடிய ஸீதையானவள் யானையைக் கண்டாலும், ஸிஹ்மத்தையாவது புலியையாவது கண்டாலும், பயங்கொண்டாளில்லை; ஏனெனில் ஸ்ரீராமனுடைய புஜங்களையவள் ஆஸ்ரயித்திருந்தனள்] என்கிறபடி கோவிந்தனிடம் இடைவிடாத பக்தியைச் செய்யும் ப்ரஹ்லாதனுக்கு அவன் பிதாவின் உக்திகளால் பயமொன்றும் ஜனித்திலது. ஆதலால்,

𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌧𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌸 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃
𑌆𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌸 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑌾𑌦𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍
𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁 𑌯𑍁𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌃 ॥

[அந்த விஷ்ணுவானவர் கேவலம் என் ஹ்ருதயம் மாத்ரமன்று, அகில லோகங்களையும் ஆக்ரமித்து நிற்கின்றார்; பிதாவே! எங்குமிருக்கும் அவர் என்னையும், உம்மைப் போன்ற யாவரையும், அவ்வவருடைய எல்லா வ்யாபாரங்களிலும் ப்ரவர்த்திப்பிக்கின்றார் என்று தத்வ ஸ்திதியைப் பிதாவினிடம் செப்பினன். பகவான் ப்ரவர்த்திப்பிக்கின்றான் என்றால், அவ்வவர் கர்மாநுகுணமாகச் செய்யும் க்ரியைகளுக்கு தததநுகுணமான பலப்ரதனாய் அவ்வவர் கரணகளேபரங்களை யதாஸ்திதியில் நிறுத்தி ஸஹகாரியாகின்றான் என்றர்த்தம். இதைக் கேட்டவுடன் ஹிரண்யகசிபு தன் முன் ப்ரஹ்லாதன் இருப்பதை ஸஹிக்கமுடியாமல்,

𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌗𑍃𑌹𑍇 ।
𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍌 ॥

[இந்தத் துஷ்டன் வெளிப்படுத்தப்படட்டும்; குருவின் வீட்டில் ஶிக்ஷிக்கப்படட்டும்; யாராலோ இந்த மதிகெட்டவன் எதிரிகளுடைய பதியின் ஸ்தோத்ரத்தில் ஏவப்பட்டான்] என்றான். இதைக்கேட்டு அவர்கள் ப்ரஹ்லாதனை மறுபடியும் குருவீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அங்கே சண்டாமர்க்கர் ப்ரஹ்லாதனை ஸ்தோத்ரம் செய்து மதுரமான வார்த்தைகளால், "குழந்தாய்! ப்ரஹ்லாத! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும், நிஜம் சொல், பொய் சொல்லாதே; உனக்குப் பாலர்களை அதிக்ரமித்து இந்த விபரீத புத்தியானது எப்படி யுண்டாயிற்று? அயலார் யாராவது உனக்குப் புத்தி பேதத்தைச் செய்வித்தார்களா? அல்லது ஸ்வயமே அது உனக்குள் ஜநித்ததா? நாங்கள் கேட்க விரும்புகின்றோம், சொல்" என்றுரைத்தார்கள். அதற்கு ப்ரஹ்லாதன்,

பர꞉ ஸ்வாத்மேத்யஸத்₃க்₃ராஹ꞉ பும்ஸாம் யந்மாயயா க்ருத꞉ |
விமோஹிததி₄யாம் த்₃ருஷ்ட꞉ தஸ்மை மாயாத்மநே நம꞉ ||
ஸ யதா₃ந்வாவ்ருத꞉ பும்ஸாம் பஶ்யந்தீ விஜ்ரும்ப₄தே |
க்ருஷ்ணஸ்ய ததா₃த்₃ருஶ்யா ஶ்ரீ ஹேதுமதா மதீ ||

ஸ ஏஷ பு₃த்₃தா₄ ஸ்வபரேத்யப₄க்திபி₄꞉
த₃ந்த த்₄யாந க்ருதேனா நிஷேவ்யதே |
ஸம்ஸ்துதி யத்₃ப₃ஹுநி வேத₃வாதி₃நோ
ப்₃ரஹ்மாத₃யோ மோஹ்ய ஷடி₃ந்த்₃ர ஶக்திம் ||

யதா₂ ப்₄ராம்யத்யயோ ப்₃ரஹ்மந் ஸ்வயமாகர்ஷஸந்நிதௌ₄ |
ததா₂மச்சேதஸ꞉ சக்ரபாணேர் யத்₃ருச்ச₂யா ||

[எந்த பகவானுடைய மாயையால், தான் அந்யன் என்னும் அஸத்தான அபிநிவேஶமானது உண்டாகி, (உங்களை யொத்து அந்த மாயையால்) மோஹத்தை யடைந்த புத்தியுடன் கூடிய புருஷர்களிடம் காணப்படுகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பகவானின் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கிறேன்; எல்லார்க்குள்ளும் அந்தராத்மாவாக அவனிருக்கையில் தேஹமே ஆத்மா என்னும் ப்ரமையினால், அவன் வேறு நான் வேறு என்னும் பேதத்தைக் கொண்டு

மனிதரிடம் உதிக்கின்ற துஷ்டமான அந்தப் பசுபுத்தியானது, அந்த பகவான் எப்போது ஆச்ரயிக்கப்படுகின்றானோ அப்போது விலக்கப்படுகின்றது; அந்யரால் அநுஸரிக்கக்கூடாத வ்யாபாரத் துடன் கூடிய அந்தப் பரமாத்மாவானவன், * ஜ்ஞாநமற்ற வரால் தான் என்றும் பரன் என்றும் நிரூபிக்கப்படுகின்றான்; ப்ரஹ்மவாதிகளெனப் பெயர்பெற்ற நான்முகன் முதலானோரும் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப விமர்ஶநத்தில் மோஹத்தை யடைகின்றனரோ, அவரே என் புத்தியைப் பேதப்படுத்துகின்றார்; ஓ ப்ராஹ்மணர்களே! அயஸ்காந்தத்தின் ஸமீபத்தில் அயமானது எப்படித்தானாகச் சலிக்கின்றதோ, அப்படியே சக்ரபாணியின் ஸந்நிதியில் என் ஹ்ருதயமும் தானாகப் பேதிக்கப்படுகின்றது, அதாவது, விகாஸத்தை யடைகின்றது] என்று இவ்விதம் அவர் ப்ரஶ்நத்தை யாதரித்து விடையளித்தான். ப்ராஹ்மணர்களும் அவனைப் பலவிதமாகப் பயமுறுத்தினார்கள். அவனைக் குலத்துக்குக் கொள்ளிக்கட்டை என்றும், அஸுரர்களாகிற சந்தநக் காட்டில் உண்டான முட்களுடன் கூடிய மரமென்றும் பலவிதமாகத் திட்டி னார்கள். பிறகு த்ரிவர்க்க மெனப்படும் தர்மார்த்தகாம விஷய மான வித்யைகளை அவனுக்குக் கற்பித்தார்கள். குருக்களுக்குப் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு அவன் வித்யாக்ரஹணம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதுவும் தன் பொருட்டல்ல, குருக்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றே தான்.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

---

* அதாவது, ஜீவாத்மாக்கள் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்துடன் கூடின வர்கள், ஶரீராதி பேதங்களையிட்டு பின்னங்களான ஆகாரங்க ளுடையவர்கள், ஸ்வரூபத்தில் ஏகாகாரர்கள், ஸர்வ ஜீவர்களும் பரமாத்மாவின் ஶரீரபூதர்கள் என்கிற ஜ்ஞாநம் அற்றவரால்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ப்ரணதார்த்திஹர வரதபரப்ரஹ்மணே நம:

ஸந்த்யா வந்தந பாஷ்யம்.

அவதாரிகை.

யதீந்த்ர க்ருத பாஷ்யார்தா யத்வ்யாக்யேந தர்ஶிதா: ।
வரம் ஸுதர்ஶநார்யம் தம் வந்தே கூரகுலோத்தமம் ॥

வாத்ஸ்யஶ்ரீ வரதார்ய ஸமாஶ்ரய ப்ரதித ஸாந்த்ரத ஸம்பதாம்பதி: । அஹம் வாங்மநஸாவஸாநம் ஹரேஶ்சரண பத்ம யுக்மம் ஶரணம் வ்ரஜே ।

[வரதாசார்யர் என்கிற திருநாமத்தையுடைய நடாதூர் அம்மாள் திருவடித் தாமரைகளை ஆஸ்ரயித்து ப்ரஸித்தமாயும் பூர்ணமாயுமுள்ள அந்த ஆஸ்ரய ஸம்பத்தைப் பெற்ற நான் மனத்திற்கும் வாக்குக்கும் நிலமல்லாத பகவானுடைய உபயசரண பத்மங்களைச் சரணமாக அடைகிறேன்]

லக்ஷ்மீ லக்ஷ்மீஶ தாப்யாம் யயோர்த்தே நமஸ்க்ருதி: ।
ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யதாராதந ஸம்ஶ்ரயம் ॥

[ஸ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மாவானது எவர்களுடைய ஆராதநத்திற்காக ஏற்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மீ (பிராட்டி) லக்ஷ்மீஶ: (பகவான்) இவர்களைக் குறித்து இந்த நமஸ்காரம் ஆகக்கடவது]

வரதஶ்ரீ ந்ருஸிம்ஹார்ய ஸ்வோபதேஶ பலோதிதாம் ।
ஸந்த்யாவந்தந மந்த்ராணாம் விதயே வ்ருத்திமுசிதாம் ।

[ஸந்த்யாவந்தந மந்த்ரங்களுக்கு ஸ்ரீ வரத நரஸிம்ஹாசார்யருடைய உபதேச பலத்தினால் ஏற்பட்ட பொருத்தமான வ்ருத்தியைச் செய்கிறேன்]

பகவத் ஸ்வரூபம்.

தேவ, திர்யக், மநுஷ்ய, ஸ்தாவர ரூபங்களையுடைய ஜீவன்கள் பகவானால் நியமிக்கப்பட்டும், தரிக்கப்பட்டும் பகவானுக்குச் சேஷமாக இருக்கின்றன; ஆகையால் அவைகள் பகவானுக்கு விசேஷணங்கள் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன. பகவான்

அவைகளை நியமநஞ்செய்தும் தரித்தும் அவைகளுக்குச் சேஷியாக நிற்கின்றான்; ஆகையால் அவன் விசேஷ்யம் என்றும் சொல்லப் படுகிறான். உலகத்தில் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்கள் எல்லாம் சரீரியளவும் அர்த்தமாகின்றனவாதலால், சரீரம் சரீரி இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை ஏற்படுகின்றது. ஶ்ருதியைக்கொண்டே அறிந்துகொள்ளவேண்டிய பகவத் ஸ்வரூபத்தை இந்த விசேஷண விசேஷ்யபாவத்தால் ஜீவஸ்வரூபத்துடன் ஒன்றாக ஶ்ருதி சொல் லுகிறது என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஜீவாத் மாவும் பரமாத்மாவும் சரீரமாகவும் சரீரியாகவும் நிற்கின்ற நிலை மையினால் அவர்கள் ஒன்று என்பது ஸித்தாந்தம்.

ஶதபத ப்ராஹ்மணத்தில்,

"யஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா நவேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸத ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருதः"

[எவன் ஆத்மாவினிடத்தி லிருந்துகொண்டு ஆத்மாவிற்குள் மறைந்து நிற்கிறானோ, எவனை ஆத்மா தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ, எவனுக்கு ஆத்மா சரீரமோ, எவன் ஆத்மாவை உள்ளிருந்து நியமிக்கிறானோ, அழிவில்லாத அவன் உனக்கும் அந்தர்யாமி.]

"ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயணः"

[எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாகிற இவன் பரமபதத்தில் இருக் கிற நாராயணன் என்கிற ஒரு தேவதை]

"அந்தஃஶரீரே நிஹிதோ குஹாயாம்"

[இந்தச் சரீரத்திற்குள் ஸூக்ஷ்மமான இடத்தில் இருக்கிறான்]

"அஜ ஏகோ நித்யः" [பிறப்பில்லாதவனும் நித்யனுமிருக்கிற ஒருவன்.]

"யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் யः ப்ருதிவீமந்தரே ஸஞ்சரந் யம் ப்ருதிவீ நவேத"

[எவனுக்குப் ப்ருதிவீ சரீரமோ, எவன் ப்ருதிவீயின் உள்ளே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, எவனை இந்த ப்ருதிவீ தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ]

"யஸ்யாப ஶ்ஶரீரம்" [எவனுக்கு ஜலம் சரீரமோ]

என்றிவை முதலான வசநங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அறி விக்கின்றன. சரீரமாவது, எந்தவஸ்து ஒரு சேதநனுக்கு அவன்

கார்யத்தில் அவனால் நியமிக்கவும் தரிக்கவும் சக்யப்பட்டு அவனுக்கு சேஷமாய் இருப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையதோ அது அந்தச் சேதநனுக்குச் சரீரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. கீழ் எடுக்கப்பட்ட உபநிஷத்தில் ப்ருதிவீ முதலாக எல்லா வஸ்துக்களும் பரப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுக்குச் சரீரம் என்றும், பகவனாகிய நாராயணன் எல்லாவற்றையும் சரீரமாக உடையவன், எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா, எல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து நிற்கின்றவன் என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. உபநிஷதந்தரங்களும்,

" அந்த꞉ப்ரவிஷ்ட꞉ ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா "

[உள்ளே ப்ரவேசித்து ஜநங்களை நியமிக்கிறவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா]

" பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம் "

[உலகத்துக்கெல்லாம் யஜமாநனும், தனக்குத்தானே ஈஸ்வரனும், அழிவில்லாதவனும், சுபத்தைச் செய்கிறவனும், ஆஸ்ரயித்தவரைக் கைவிடாதவனுமானவனை]

" அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண꞉ ஸ்தித꞉ "

[அவை எல்லாவற்றையும் நாராயணன் உள்ளிலும் வெளியிலும் வ்யாபித்து நிற்கிறான்]

" ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ்ஸேந்த்ரஸ்ஸோக்ஷர꞉ பரம꞉ ஸ்வராட் "

[அவனே ப்ரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே அக்ஷரம், மேலானவனாகிய ஸ்வராட்]

என்று சொல்கின்றன. ஆகையால் எல்லா சப்தங்களினாலும் சொல்லத் தகுந்தவன் பகவான் என்றும், எல்லா சப்தங்களும் பரமாத்மாவாகிய பகவானையே சொல்லுகின்றன என்றும் ஸித்தாந்தம்.

பகவத் த்யாநம்.

இப்படிப்பட்ட பகவானைப்பற்றிய த்யாநமே மோக்ஷமடைவதற்கு ஹேது. இதற்கு,

" தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி "

[அவனைத் தெரிந்து கொண்டவன் இந்த ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தவனாகிறான்]

" யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா "

[ஸூக்ஷ்மமான விடத்தில் இருக்கிற ப்ரஹ்மத்தை எவன் அறிகிருனே அவன் பரமபதத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாகிய பரமாத்மாவுடன் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள் எல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கிருன்]

என்றிவை முதலான ச்ருதிகள் ப்ரமாணம்.

இந்த உபாஸநம், அபித்யாநம் என்றும், மநநம் என்றும், அநுஸ்மரணம் என்றும், பஜநம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தம். இது,

"𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌷𑌾𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑌣𑍀𑌯𑌸𑌾𑌂, 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌾𑌭𑌂𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌧𑍀𑌗𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑌰𑌂"

[எல்லாவற்றையும் நியமிக்கிறவனுகவும், ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயும், ஸுவர்ணம் போன்ற காந்தியையுடையவனும், ஸ்வப்நபுத்தியால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படக் கூடியவனும் பரம புருஷனை அறியவேண்டும்]

"𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋𑌮𑌾𑌂𑌯𑍇𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂𑌵𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂"

[எந்த ஜநங்கள் வேருெருவரிடத்தில் பக்தியைச் செலுத்தாதவர்களாய் என்னையே உபாஸிக்கிருர்களோ, எப்பொழுதும் என்னையே த்யாநம் செய்து கொண்டிருக்கிருர்களோ அவர்களுடைய யோகக்ஷேமத்தை * நான் வஹிக்கிறேன்]

"𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁𑌚𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌚𑍇𑌹𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇𑌪𑍁𑌨𑌃"

[ஸ்நாநம் முதலிய கார்யங்களில் நாராயணன் என்கிற தேவதையை த்யாநம் செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்தவன் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைகிருன், மறுபடி இங்கே பிறப்பதில்லை]

"𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌘𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇"

[வேதங்களோடு கூடிய புராணங்களின் அர்த்தங்களை விசாரணை செய்து ஸம்ஸாரத்தில் உண்டான பாபத்தைப் போக்குவதற்காகத் தன்னுள் இருக்கும் விஷ்ணுவை மனத்தில் எப்பொழுதும் த்யாநம் செய்யவேண்டியது]

---

* இங்கு யோகக்ஷேமமாவது மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தலும், அதை அழிவில்லாமல் செய்கையும் என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கிருர்.

"ஆலோட்ய ஸர்வஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: ।
இதமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா"

[சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் கற்றறிந்து அடிக்கடி விசாரித்தால் நாராயணன் எப்பொழுதும் த்யாநம் செய்யத்தக்கவன் என்கிற இது ஒன்று தான் நன்ருய் ஏற்படுகிறது]

"யஸ்ய த்யாநவஶோ நித்யம் ப்ரஹ்மஹத்யாதிதோஷஜம் ।
நாஶயேத்தத்க்ஷணாத்பாபம் கிம் புந: க்ஷுத்ரபாதகம்"

[எவனை த்யாநம் செய்துகொண்டிருக்கிற மனிதன் ப்ரஹ்மஹத்யாதி தோஷங்களாலுண்டான பாபத்தை அப்பொழுதே போக்கிக் கொள்ளுகிருனே அவன் மற்றைப் பாபங்களைப் போக்கிக் கொள்வதைப்பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ]

"ஹரிர்ஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபி ஸ்ம்ருத: ।
அநிச்சயாऽபி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ தஹத்யேவ ஹி பாவக:"

[இச்சை யில்லாமலே தொடப்பட்ட நெருப்பு எப்படி கொளுத்துகிறதோ அதைப்போல ஹரியானவன் தோஷத்தோடுகூடிய மனத்தை யுடையவர்களாலும் ஸ்மரிக்கப்பட்டால் பாபங்களைப் போக்குகிருன்]

"ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி யோऽதீதே ஸக்ருத் த்விஜ: ।
ஸக்ருந்நாராயணம் ஸ்ம்ருத்வா ஸமம் தஸ்ய ஸமஶ்நுதே"

[எவன் ருக் யஜுர் ஸாம வேதங்களை அநேகம் தடவை ஓதுகிருனே அவனுக்கு வரும் பலத்தை ஒரு தரம் நாராயணனை ஸ்மரிப்பதால் அடைகிருன்]

"பஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம்"

"யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்"

[எவர்கள் என்னைப் பிராணிகளுக்கெல்லாம் காரணமாயும் அழிவில்லாதவனுகவும் அறிந்து வேறொரு இடத்திலும் மனத்தைச் செலுத்தாதவர்களாய் என்னைக்குறித்து பக்தி செய்கிருர்களோ அவர்கள் என்னிடத்தி லிருக்கிருர்கள்; நானும் அவர்களிடத்திலிருக்கிறேன்]

என்றும் இத்யாதி வசநங்களால் ஏற்படுகிறது.

பகவான் ஸர்வதேவமயன்.

இந்த வசநங்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவனுக ஏற்படுகிற பரமபுருஷன், பரதத்வம், பரப்ரஹ்மம், பரஞ்சோதி, பரமாத்மா, ஹரி, க்ருஷ்ணன், வாஸுதேவன் முதலிய சப்தங்களால் சொல்லப்படுகிற நாராயணனை அறிவதற்கு வேதம்தான் உபாயம் என்று மநு ஜ்ஞாபிக்கிருர்.

" ஏதமேகே வதந்த்யக்நிம் மருதோऽந்யே ப்ரஜாபதிம் ।
ருத்ரமேகே பரே ப்ராணமபரே ப்ரஹ்ம ஶாஶ்வதம் ॥

[இந்த பகவானை வேதவாக்யங்கள் சில அக்நி யென்றும், சில மருத்துக்கள் என்றும், சில ப்ரஜாபதி யென்றும், சில ருத்ரன் என்றும், சில ப்ராணன் என்றும், சில அழிவில்லாத ப்ரஹ்மம் என்றும் சொல்லுகின்றன]

புராணாதிகளில் பராசர சௌநகாதி மஹர்ஷிகள் நாராயணனே ஸர்வதேவமயன் என்றும், எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் அவனே அந்தர்யாமியாகையால் ஸர்வ சப்தங்களினாலும் அவனே சொல்லப் படுகின்றான் என்றும் பணித்திருக்கின்றார்கள்.

" ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர்புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி விஷ்ணுர்கிரயோ திஶஶ்ச । நத்ய: ஸமுத்ராஶ்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய ॥"

[தேஜஸ்ஸுக்கள் விஷ்ணு ; லோகங்களும் விஷ்ணு ; காடுகளும் விஷ்ணு ; மலைகள், திக்குகள், ஆறுகள், ஸமுத்ரங்கள் எல்லாம் அவனே ; ஓ ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டரே ! எது இருக்கிறதோ, எது இல்லையோ எல்லாம் அவனே]

" ஸர்வரத்நமயோ மேரு: ஸர்வாஶ்சர்யமயம் நப: । ஸர்வதீர்த்தமயீ கங்கா ஸர்வதேவமயோ ஹரி:॥ ஸர்வவேதமயீ கீதா ஸர்வஶாஸ்த்ரமயோ மநு: ॥"

[மேரு பர்வதம் ஸர்வ ரத்நமயமானது ; ஆகாசம் ஸர்வ ஆச்சர்யமயமானது ; கங்கை ஸர்வ தீர்த்த மயமானது; விஷ்ணு ஸர்வதேவ மயமானவர்; ஸர்வவேத மயமானது கீதை ; ஸர்வசாஸ்த்ரமயமானது மநுதர்ம சாஸ்த்ரம்.]

பகவானுடைய ஆராதநம்.

பகவத் ஸ்வரூபத்தை இப்படி அறிந்தவன் புத்தி, இந்த்ரியம், மனது, வாக்கு சரீரம் முதலியவைகளினால் பகவானுடைய ஆராதநத்தைச் செய்யவேண்டியவன்.

" தஸ்மாதநந்யமநஸா தேவதேவம் ஜநார்தநம் ।
ஆராதய ஹ்ருஷீகேஶம் மநோவாக்காயகர்மபி: ॥"

[ஆகையால் வேறொரு இடத்திலும் மனத்தைச் செலுத்தாத நீ தேவதைகளுக்கெல்லாம் தேவதையாகிய பகவானை மநம், வாக்கு, காயம் இவைகளின் வ்யாபாரங்களால் ஆராதநஞ்செய்]

" ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி தச்சித்தம் யத்ததர்ப்பிதம் ।
தாவேவ கேவலௌ ஶ்லாக்யௌ யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ " ॥

[எந்த நாக்கு பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறதோ அது தான் நாக்கு ; எந்த மநஸ்ஸு பகவானிடத்தில் செலுத்தப்பட்டதோ அது தான் மநஸ்ஸு ; எந்தக் கைகள் பகவானுடையப் பூஜையைச் செய்கின்றனவோ அந்தக் கைகள் தான் கொண்டாடத்தக்கவைகள்.]

மேலும்,

" श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यङ् नित्यमाचारमाचरेत् ।
आचारप्रभवो धर्मः धर्मस्य प्रभुरच्युतः ॥ "

[ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட நித்ய கர்மங்களை நன்றாய்ச் செய்ய வேண்டும் ; ஆசாரத்தைக் காரணமாக உடையது தர்மம் ; தர்மத்திற்கு யஜமாநன் பகவான்]

" अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च । "
[நானே எல்லா யாகங்களையும் அநுபவிக்கிறவனும், யஜமாநனும்]

என்று இவை முதலான ரிஷிஶ்ரேஷ்டரான வ்யாஸருடைய வசநங்களினால் ஆசார ஸாத்யமாகிற தர்மத்திற்கு ப்ரபுவான பகவானுடைய ஆராதநமாவது மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் ஶ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட தங்கள் தங்கள் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களாகிற நித்யம் நைமித்திகம் முதலான கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பது தான்.

இப்படியே ஸ்ரீ பகவத்கீதையிலும்,

" स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः "
[தன்னுடைய ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தினால் பகவானை ஆராதித்து மனிதன் ஸித்தியை அடைகிறான்.]

" कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः "
[ஜநகர் முதலியவர்களும் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தியை அடைந்தார்கள் அல்லவோ]

என்றும், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

" वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् ।
विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः ॥ "

[வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தகுந்த ஆசாரத்தையுடைய புருஷனால் பரம புருஷனாகிய விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறார் ; அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வழி வேறு இல்லை]

" वासुदेवमनादृत्य जपहोमार्चनादिषु ।
तस्यान्तरायो भवति देवेभ्यः स्वादिकं भयम् ॥

[எவனுக்கு ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனை முதலிய கார்யங்களில் பகவானிடத்திலேயே மனது இருக்கிறதோ அவனுக்கு, ஓ மைத்ரேயனே! தேவேந்த்ரத்வம் முதலிய ப்ரயோஜனங்கள் விக்னங்கள்]
என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வைஷ்ணவ தர்மம்.

அன்றியும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணம், ஶ்ருதிகளிலும், ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லிய தர்மாநுஷ்டானம்தான். இது,

“ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம மநஸாபி ச யே நரா: ।
ஸமுல்லங்க்ய ப்ரவர்த்தந்தே ந பக்தா மம ஹாரிணி”

[எந்த மனிதர்கள் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தை மனத்தினாலாவது உல்லங்கனம் செய்து நடக்கிறார்களோ, ஓ லக்ஷ்மீ! அவர்கள் எனக்கு பக்தர்கள் அல்ல]

“ஜகத்ஸ்ருஷ்டுர்ஹி தேவஸ்ய திவ்யாஜ்ஞாகாரிணோ வயம் ।
இதி நித்யக்ரியா: குர்யுர் நராஸ்தே வைஷ்ணவா: ஸ்ம்ருதா:”

[எந்த மனிதர்கள் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனாகிய பகவானுடைய திவ்யமான ஆஜ்ஞையைச் செய்கிறவர்கள் நாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு நித்யகர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்.]

“விஷ்ணுபக்தி ஸமாயுக்தாந் ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த ப்ரவர்த்தகாந் ।
ப்ரீதோ பவதி யோ த்ருஷ்ட்வா வைஷ்ணவோஸௌ ப்ரகீர்த்தித:॥”

[விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்தியோடு கூடியவர்களாகவும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்பவர்களாகவு மிருக்கிறவர்களைப் பார்த்து எவன் ப்ரீதி உள்ளவனாகிறானோ அவன் வைஷ்ணவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.]

“ந சலதி நிஜவர்ண தர்மதோ ய: ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விப
க்ஷபக்ஷே । ந ஹரதி ந ச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை: ஸ்திதமநஸம் தமவே
ஹி விஷ்ணுபக்தம் ॥”

[எவன் தன் ஜாதிக்குத் தகுந்த கர்மங்களைவிட்டுச் சலிக்கவில்லையோ, ஸ்நேஹிதன் ஶத்ரு இவர்களிடத்தில் ஸமமான புத்தியை உடையவனோ, அயலாருடைய பொருளை அபஹரிக்கிறதில்லையோ, அயலாரைப் பீடிக்கிறதில்லையோ உறுதியான மனத்தையுடைய அவனை விஷ்ணு பக்தனாக அறி]

என்று இவை முதலான வசனங்களால் ஏற்படுகிறது.

ஸந்த்யாவந்தனம் அவஶ்யம் கர்த்தவ்யம்.

ஆகையால் எல்லா தர்மங்களுக்காக பகவதாராதனத்திற்கு முக்ய ஸாதனமான ஸந்த்யாவந்தன கர்மாவானது ஸர்வதா கர்த்தவ்யம். இது,

"ஸந்த்யாஹீநோ(அ)ஶுசிர்நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு ।
யதந்யத்குருதே கர்ம ந தஸ்ய ஃபலபாக்பவேத் ॥"

[ஸந்த்யா வந்தநம் செய்யாதவன் எப்பொழுதும் அசுத்தமானவன்; ஒரு கர்மத்திற்கும் தகாதவன்; அவன் வேறு எந்த கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அதனுடைய பலத்தை யடையமாட்டான்.]

"நாநுதிஷ்டதி ய: பூர்வாம் நோபாஸ்தே யஸ்து பஶ்சிமாம் ।
ஸ ஶூத்ரவத் பஹிஷ்கார்ய: ஸர்வஸ்மாத் த்விஜகர்மண: ॥"

[எவன் காலை ஸந்த்யா வந்தநத்தையும் மாலை ஸந்த்யா வந்தநத்தையும் செய்யவில்லையோ அவன் சூத்ரனைப்போல ப்ராஹ்மணர்களுடைய கார்யங்கள் எல்லாவற்றிலு மிருந்து நீக்கத்தக்கவன்.]

"நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே ।"

[அவஶ்யம் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை விடுவது யுக்தமல்ல.]

முதலிய அநேக வசநங்களால் ஸ்பஷ்டம்.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தஜ்ஞாநம்.

இப்படி ஸந்த்யா வந்தநம் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஏற்படுவதோடு,

"ஶ்ருதிமதீத்ய வேதம் யஸ்ய நார்த்தம் நாவதீத மந்த்ரார்த்தம் ஸ பாரஹார இவ கேவலம் பரிஶ்ரமோ பவதி"

[வேதமானது அறியப்பட்டிருந்தபோதிலும் அதன் அர்த்தம் அறியப்படாமல் போனால் கழுதைக்குச் சந்தநக்கட்டையின் சுமையைப் போல கேவலம் ஶ்ரமத்தைக் கொடுக்கிறதாகிறது]

என்கிற நிருக்திகாரருடைய வசநத்தினால் அர்த்த ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டால் ப்ரயோஜநமில்லை என்கையாலும்,

"ய ஏதேந ஹவிஷா யஜதே ய உ சைநதேவம் வேத"

[எவன் இந்த ஹவிஸ்ஸைக்கொண்டு யாகம் செய்கிறானோ, எவன் இப்படித் தெரிந்துகொள்கிறானோ]

என்று அநுஷ்டாநத்திற்கும், அர்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கும் துல்ய பலம் என்று ஶ்ருதி சொல்வதினாலும், எவ்விதத்திலும் மந்த்ரங்களுடைய அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வது அவஶ்யம் என்று ஏற்படுகிறது.

மேலும், மந்த்ரமாவது அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகம், அநுஷ்டிக்கப்படும் விஷயத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவது; அன்றிக்கே, மாநஸ ஸாதநம், த்யாநத்திற்கு ஸாதநமாக இருப்பது மாகவுமாம்,

த்யாநமாவது அறியப்பட்ட பதார்த்தத்தின் ஸ்ம்ருதி (நினைவு), அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகம், மநநம் ஆகிய இவ்விரண்டும் மந்த்ரங்களின் அர்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாத புருஷனுக்கு ஸம்பவிக்காது. மந்த்ரங்கள் பொதுவாய் த்யாந ஸாதநமாக இருந்தாலும்,

" വാസുദേവേ പദ്മനാഭേ ജഡ ഘോരാ വൃന്ദാരിഷു "

என்கிறபடி, பகவத் த்யாந ஸாதநம் என்று தான் அர்த்தம். பங்கஜம் என்னும் சப்தம் சேற்றில் உண்டாகிற பாசி முதலானவைகளுக்கும் அர்த்தமாகக்கூடியதா யிருந்தாலும் எப்படி தாமரஸ பூவிற்கு மாத்ரம் ரூடியாய்ச் சொல்லப்படுகிறதோ அப்படியே எல்லா மந்த்ரங்களும் பகவானிடத்தில் உபயோகப்படுகின்றன.

ருஷி, சந்தஸ்ஸு, தேவதை.

இப்படி மந்த்ரங்களுக்கு அர்த்தங்களை அறியவேண்டியது அவஶ்யம் என்றாகிறது. ஆனால் சில மந்த்ரங்களின் அர்த்தம் சீக்ரம் ஏற்படுகிறதில்லை யாதலால் அவைகள் வ்யாக்யாநத்தை அபேக்ஷிக்கின்றன. மந்தரங்களின் அர்த்தத்தைப்போலவே ருஷி, சந்தஸ்ஸு, தேவதை இவைகளையும் அறியவேண்டும் என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்கின்றன.

" യോ ഹ വാ അവിദിതാർഷേയച്ഛന്ദോ ദൈവത ബ്രാഹ്മണേന മന്ത്രേണ യാജയതി യാജയതി വാധ്യാപയതി വാ സ്ഥാണും വർച്ഛതി ഗർത്തം വാ പദ്യതേ പ്രമീയതേ വാ പാപീയാൻ ഭവതി യാതയാമാന്യസ്യ ഛന്ദാംസി ഭവന്തി "

[எவன் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, ப்ரயோகம், இவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மந்த்ரத்தைக் கொண்டு யாகம் செய்கிறானோ, யாகம் செய்விக்கிறானோ, அத்யயநம் செய்விக்கிறானோ அவன் பட்டுப்போன மரமாகிறான்; பள்ளத்தில் விழுகிறான்; மரணத்தையாவது அடைகிறான்; பாபியாகிறான்; இவனுடைய மந்த்ரங்கள் வீர்யமற்றவைகளாகின்றன.]

" അവിദിത്വാ ഋഷിം ഛന്ദോ ദൈവതം യോഗമേവ ച ।
യോധ്യാപയേജ്ജപേദ്വാപി പാപീയാൻ ജായതേ തു സഃ ॥ "

[ருஷியையும், சந்தஸ்ஸையும், தேவதையையும், ப்ரயோகத்தையும் தெரிந்து கொள்ளாமல் எவன் அத்யயநம் செய்விக்கிறானோ அவன் பாபியாகிறான்]

ருஷி, சந்தஸ்ஸு, தேவதை இவைகளைத் தெரிந்துகொள்வதினால் க்ஷேமம் உண்டாகிறது என்றும் சொல்லபட்டிருக்கிறது.

" അഥ യോ മന്ത്രേ മന്ത്രേ വേദ സർവമായുരേതി ശ്രേയാൻ ഭവതി അയാതയാമാന്യസ്യ ഛന്ദാംസി ഭവന്തി "

[எவன் இவைகளை மந்தரங்கள்தோறும் தெரிந்துகொள்கின்றானோ அவன் எல்லா ஆயுளையும் அடைகிறான், அவன் மேலானவனாகிறான்; அவனுடைய மந்த்ரங்கள் வீர்யமுள்ளவைகளாகின்றன]

" ஜஷி: ஊ்ஂெநா ெஊவதாஂவ ய்ாயெ நூ்ஸ்ு ஸவஃூா ।
யஸ்ஃூ் ஜிவஹா ஈுூ ஜஃூ தஸ்ு ஹைஂவெச ॥ "

[ஓ கார்க்ய முனிவனே! எவன் மந்த்ரத்தின் ருஷியையும், சந்தஸ்ஸையும், தேவதையையும் த்யாநம் செய்துகொண்டு எப்பொழுதும் மந்த்ரத்தை ஜபிக்கிறானோ அவன் அதில் பூர்ணமான பலத்தை அடைவான்]

" யொஊ்ஸ்ு ஊ ஷாஸஜஷி: " மந்த்ரத்தை ஸாக்ஷாத் கரித்தவரே ருஷி எனப்படுவார். சௌநக ஸ்ம்ருதியில் சொல்லி யிருக்கிறபடி,

" யொயஸ்ு வாக்யஂ ஊ் ஃஸ தஸ்ு ஜஷி: "

[எந்த மந்த்ரம் எவருடைய வார்த்தையோ அவர் அதற்கு ருஷி]

மந்த்ரம் எதில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது சந்தஸ்ஸு. ச்ருதி சொல்கிறபடி,

" ஊெநாஹிெரவா தூநஂ ஊாஊயிெக்ஷா வாயதூூஸாஂ ஊநூஸ "

[தங்களை சந்தஸ்ஸுக்களினால் மறைத்துக்கொண்டு வந்தன; ஆகையினால் சந்தஸ்ஸு என்று பெயர் உண்டாயிற்று]

மந்த்ரத்தினால் சொல்லப்படுவது தேவதை. சௌநகர் வசநப்படி,

" யொயஂ உஷ்ெஊ ஸெஊவதா "

[எந்த அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறதோ அது தேவதை]

மந்த்ரங்கள் இருவகை.

மந்த்ரங்கள் இரண்டு விதம். ஸாக்ஷாத் பகவத் ப்ரதிபாதகங்கள், அதாவது, நேராக பகவானைச் சொல்லுகின்றவை என்றும், கொஞ்சம் வ்யவதாநத்தால் பகவத் ப்ரதிபாதகங்கள், அதாவது சிலவற்றை முன்னிட்டு பகவானைச் சொல்லுகின்றவை, என்றும் இருவகை. விஷ்ணுஸூக்தம், புருஷஸூக்தம் முதலியவைகளில் அந்தர்கதமான மந்த்ரங்கள் ஸாக்ஷாத் பகவத் ப்ரதிபாதகங்கள். ஸௌம்யம், ஆக்நேயம் முதலிய ஸூக்தங்களில் இருக்கும் மந்த்ரங்கள் பகவானுக்கு விபூதியாகிய அந்தந்த தேவதைகளைச் சொல்லி அவர்களின் வழியாய் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகிய பகவானை ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்.

180

கடிதங்கள்.

(1.)

ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமி ப்ருந்தாவநம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

மைஸூர் ஸமஸ்தாநத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மன் ஸந்நிதிக்கு வருஷவாரியில் சுமார் ரூ. 6000 வரும்படி யுள்ள நரஸிம்மபுரம் தாலூகா பிலஹாஹல்லி முதலான கிராமங்களிருக்கின்றன.

ப்ரக்ருதம் சிதிலமாயிருந்த ஸ்ரீஆதிவண் சடகோபஸ்வாமி ப்ருந்தாவநமும், அதற்குத் தெற்கேயிருக்கும் மண்டபமும், மேற்கேயிருக்கும் நடபாவியும் இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸபையாருடைய பிரயத்தனத்தாலும், ஸ்ரீ அழகிய சிங்க ருடைய நியமநத்தாலும் ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்யப்பட்டு ஸ்ரீ ஸம்பத் குமாரருடைய உத்ஸவாதிகளுக்கு வெகு ரமணீயமாயிருக்கின்றன. தவிரவும், ஸ்ரீ கல்யாணீதீரத்தில் ஸர்வோத்தமமான ஸ்ரீ அஹோபில மடமும் புதிப்பிக்கப்பட்டு நேர்த்தியாயிருக்கிறது.

ஆனல் இப்படிப்பட்ட ஸந்நிவேசத்தில் பிருந்தாவநத்தில் ப்ரதிஷ்டிதமான ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோபஸ்வாமி விக்ரஹமும், ஸ்ரீ மடத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் இல்லாததும், ஷ இரண்டு ஸ்தலங்களிலும் யாதொரு ஆராதநமு மில்லாமையால் வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு பகவத் தீர்த்த ப்ரஸாதாதி ஸ்வீகாராதிகளுக்கு அவகாசமில்லாததும் மிகவும் சோகிக்கத்தக்கது.

மைஸூரிலும், ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி மடத்திற்கு எதிராக இருக்கும் ஸ்ரீ அஹோபில மடமும் மிகவும் ஜீர்ணமாயும் ஓடு வைகரா கூட இல்லாமல் ஒழுகிக்கொண்டும் ஸாமாந்ய சிறிய க்ருஹம் போலிருக்கிறது. இது மிகவும் ஹேளனாஸ்பதம். ஸ்ரீஸ்வாமி இதை கவனித்துச் சீக்கிரத்தில் நல்லதாக ஓர் மடத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டியது அவஸ்யம்.

திருநாராயணபுரவாஸி,
வித்வான் நீலாதம்பள்ளி
நரஸிம்மசாஸ்த்ரு.

திருநாராயணபுரம்
9—6—14.